The Gleaner

Vol 28 (2011)

In Memoriam of C. G. Patrinelis

Ένας νέος λόγος καθαίρεσης θεσμοθετείται το 1593

Γιούλη Ευαγγέλου

doi: [10.12681/er.129](https://doi.org/10.12681/er.129)

To cite this article:

Ευαγγέλου Γ. (2011). Ένας νέος λόγος καθαίρεσης θεσμοθετείται το 1593. *The Gleaner*, 28, 95–119. <https://doi.org/10.12681/er.129>

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΗΣ ΘΕΣΜΟΘΕΤΕΙΤΑΙ ΤΟ 1593

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ ΠΟΙΑ ΑΚΡΙΒΩΣ χρονική στιγμή, μέσα πάντως στο τελευταίο τέταρτο του 16ου αιώνα, ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ίερεμίας Β¹ καλεῖ τοὺς ἀρχιερεῖς «Δύσεως» καὶ Πελοποννήσου νὰ συνέλθουν σὲ σύνοδο τὸν «ἐρχόμενον» Μάιο στὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ πρωτότυπο τῆς προσκλήσεως τοῦ Ίερεμίου λανθάνει· τὸ κείμενό της ὅμως σώζεται ἀντιγραμμένο –εἴτε ἀπὸ τὸ πρωτότυπο εἴτε ἀπὸ κάποιον ἀντίγραφο– στὸν κώδικα μὲ ταξινομικὸ ἀριθμὸ 1474 τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος, τὸν λεγόμενο κώδικα τοῦ Ἱέρακα. Τὸ σωζόμενο ἀντίγραφο δὲν φέρει χρονολογία, στὸ κείμενό του ὅμως ὑπάρχουν ὀρισμένες μαρτυρίες ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἐσωτερικὰ τεκμήρια γιὰ τὴ χρονολόγησή του.²

Συγκεκριμένα, ὁ πατριάρχης Ίερεμίας Β΄ ἀναφέρει ὅτι εἶχε ἀποστείλει γράμματα στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅταν βρισκόταν στὴν Οὐγγροβλαχία ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη, καὶ ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Κωνσταντινούπολη, καλώντας τοὺς νὰ συνέλθουν σὲ σύνοδο (στὴν Κωνσταντινούπολη): «ὅπως ἀνέλθῃτε οἱ πάντες, καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας βάρη καὶ χρέη διορθώσῃτε». Ἡ σύνοδος πραγματοποιήθηκε, ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίθηκαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς στὴν πρόσκληση: «οὗ γενομένου, τινὲς ἐξ

1. Ὁ Ίερεμίας Β΄ κατεῖχε τὸν πατριαρχικὸ θρόνον Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὶς περιόδους: α΄ 5 Μαΐου 1572–μέσα Νοεμβρίου 1579, β΄ Αὐγούστου 1580–τέλη Φεβρουαρίου 1584, γ΄ Ἀπρίλιος 1587–τέλη 1595.

2. Τὸ κείμενο τοῦ γράμματος δημοσιεύει ὁ Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα περὶ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ (1572-1594)*, Ἀθήνα 1870 (φωτομηχανικὴ ἀνατύπωση, Θεσσαλονίκη 1979), σ. 191-192 ἀπὸ ἀντίγραφο (ὅπως καὶ ὅλα τὰ πατριαρχικά γράμματα ποὺ θὰ ἀναφερθοῦν στὴ συνέχεια ἀπὸ τὴν ἴδια μελέτη τοῦ Σάθα) ποὺ παραδίδεται ἀπὸ τὸν κώδικα 1474 τῆς ΕΒΕ, σ. 51-52 (νέα ἀρίθμηση φ. 33^ν) (βιβλιογραφία γιὰ τὸν κώδικα 1474 βλ. στὸ Dimitris G. Apostolopoulos, «“Ne discutez pas sur le sexe des anges”: Jérémie II réprimande Gabriel Séviros et Maxime Margounios», *Gavriil Seviros, arcivescovo di Filadelfia a Venezia, e la sua epoca. Giornata di studio dedicata alla memoria di Manussos Manussacas (Venezia, 26 settembre 2003)*, ἐπιμ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, Βενετία 2004, σ. 139, σημ. 5).

ύμῶν τῷ τότε οὐκ ἀνῆλθον». Σύμφωνα με τὸν συνοδικὸ τόμο ποὺ ἐκδόθηκε, ἀποφασίστηκε νὰ συνέλθει νέα ἀρχιερατικὴ σύνοδος σὲ ἓνα χρόνο στὴν Κωνσταντινούπολη, με σκοπὸ νὰ γίνεи «διόρθωσις τελεία πάντων καὶ τελευταία... τῶν τε χρεῶν καὶ τῶν ἄλλων τῆς ἐκκλησίας». Ὁ πατριάρχης συγκαλεῖ λοιπὸν νέα σύνοδο στὴ Θεσσαλονίκη «ὥς ἂν ἐκεῖσε πάντων συναθροισθέντων ἡ διόρθωσις γένηται». Τὸ ὕφος τοῦ κειμένου εἶναι ἰδιαίτερα ἐπιτακτικὸ: «ἢ ἂν ὥρα ἴδῃτε τὸ παρόν, οἱ πάντες τὸν ὄκνον ὡς φόρτον ἀποτιθέντες, καὶ τὰς προφάσεις ἀφέντες, ἢ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν ἢ καὶ δαπάνην, ὁμοθυμαδὸν εὐρεθεῖτε ὅλοι ἐκεῖ τὸν ἐρχόμενον Μάιον».³ Οἱ ἀρχιερεῖς με τρόπο ἐπιτιμητικὸ ἐνημερώνονται ὅτι ὀφείλουν νὰ ἔχουν μαζί τους «καὶ τὰ χαράτζια ὑμῶν πάντα τῆς ἡ' ἰνδικτιῶνος καὶ εἴ τι ἄλλο ὀφειλόμενον· ἀρκεῖ γὰρ ὅσῃν ζημίαν καὶ τόκους ἡμῖν προὔξενήσατε ἀπατήσαντες ἡμᾶς καὶ μὴ πέμψαντες αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ, ὡς ἐτάττετε». Ὅποιος δὲν συμμορφωθεῖ με τὴν πατριαρχικὴ ἐντολὴ θὰ καθαιρεθεῖ: «οὐ μόνον τῇ εὐλόγῳ καθαιρέσει παιδευθήσεται, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα πληρώσει μέχρι καὶ ὀβολοῦ».

Ἡ ἀπόπειρα νὰ χρονολογήσω αὐτὸ τὸ φορτισμένο γράμμα τοῦ Ἱερεμίας Β', γιὰ τὴν ὁποία θὰ γίνεи λόγος ἀργότερα, ἐστίασε τὸ ἐνδιαφέρον μου σὲ ἓνα σημεῖο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει ἓνα ἐσωτερικὸ τεκμήριο ἀποφασιστικῆς σημασίας: ὅποιοι ἀρχιερεῖς δὲν εἶναι συνεπεῖς κατὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν οἰκονομικῶν τους ὑποχρεώσεων πρὸς τὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀπειλοῦνται ρητὰ με τὴν ποινὴ τῆς καθάιρεσης, λόγος ποὺ ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου εἶναι καινοφανὴς καὶ ἀποκαλύπτει μιὰ νέα νομικὴ πραγματικότητα. Ἀς δοῦμε ἀπὸ πότε καὶ γιὰτί.⁴

Στις ἀρχὲς τοῦ 1593 συγκαλεῖται στὴν Κωνσταντινούπολη μιὰ σύνοδος αὐξημένου κύρους, μιὰ σύνοδος «ὑπερτελῆς» καὶ «οἰκουμενική», ὅπως χαρακτηρίζεται σὲ μεταγενέστερα πατριαρχικὰ γράμματα· οἱ πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β', Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγὰς, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ καὶ τὸν πατριάρχη Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, καὶ ὁ Ἱερο-

3. Ἡ φιλολογικὴ προέλευση τῆς φράσης «ἢ ἂν ὥρα ἴδῃτε» ἀνάγεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, Δανιήλ, 3.5.

4. Τὴν προβληματικὴ καὶ τὰ πρῶτα συμπεράσματα γιὰ τὸ θέμα τῆς μελέτης εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ παρουσιάσω στὸ πλαίσιο τῆς Ι' Συνάντησης Ἱστορίας τοῦ Δικαίου ποὺ διοργανώθηκε ἀπὸ τὸν τομέα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου στὴν Κομοτηνὴ, στίς 19-20 Ὀκτωβρίου 2007.

σολύμων Σωφρόνιος, καθώς και περίπου 41 ἀρχιερείς συνεδριάζουν για μακρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ ἀσχολοῦνται κατεξοχὴν μετὰ τὴν ἐπικύρωση τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ μετὰ ἄλλα ζητήματα κρίσιμα γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δύο σωζόμενες συνοδικές πράξεις ποὺ κωδικοποιοῦν κάποιες ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς συνόδου ἐν εἴδει πρακτικῶν, μία τοῦ Φεβρουαρίου⁵ καὶ μία τοῦ Μαΐου 1593,⁶ φαίνεται ὅτι παράλληλα ἐκδόθηκαν καὶ ἄλλες ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες ρύθμιζαν ἐπιμέρους θέματα. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶχε ὡς ἀντικείμενο τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ἀσυνέπειας τῶν ἀρχιερέων στὴν ἐκπλήρωση τῶν οἰκονομικῶν τους ὑποχρεώσεων πρὸς τὴ Μεγάλὴ Ἐκκλησίαν· μετὰ τὴν ἀπόφαση αὐτή, ποὺ μαρτυρεῖται σὲ γράμματα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἤδη ἀπὸ τὸ 1593/1594⁷ ἀλλὰ τὸ κείμενό της δὲν σώζεται, ὁρίζεται ὅτι ὅποιος ἀρχιερέας δὲν ἀποδίδει σὲ συγκεκριμένο χρονικὸ διάστημα τὸ ποσὸ ποὺ τοῦ ἀναλογεῖ θὰ καθαιρεῖται. Ἐνδεικτικὰ παραθέτω τί ἀναφέρεται γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς συνόδου τοῦ 1593 σὲ δύο γράμματα τοῦ Ἱερεμίου Β΄, τὸ πρῶτο τοῦ Σεπτεμβρίου 1595:

«... Διὰ οὖν τοῦτο ὀφείλετε ὑμεῖς ἀπαξάπαντες... φροντίσαι τοῦ ἀποδοῦναι τὰ χαράτζια ὑμῶν ἀνυπερθέτως τε καὶ ἀπροφασίστως... εἴθ' οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν πατριαρχικὴν ζητίαν, ὡς ἐσημειώθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ καταστίχῳ ἀνελλειπῶς... καὶ γὰρ ἐάν τις τῶν ἀρχιερέων καὶ ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων ἀναχωρῇσαι τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τολμήσει, ἔνδειαν ἴσως προβαλλόμενος ἢ ἀσθένειαν, καὶ ὅλως ἀνυπότακτος ἀναφανῇ, ὁ τοιοῦτος ἀλλότριος ἔστω τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, καὶ παντελῶς καθηρημένος, κατὰ τὴν ἐγγραφὸν ἀπόφασιν τὴν ἐκ πολλοῦ γενομένην ὑπὸ τῆς ὑπερτελοῦς

5. Πρόκειται γιὰ τὴ συνοδικὴ πράξη τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1593 ἢ ὁποία –μεταξὺ ἄλλων– ἐπικυρώνει τὴν ἱδρύση τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τὸ κατατάσσει πέμπτο στὴν τάξη τῶν Πατριαρχείων. Ἀπὸ τὶς πολλαπλὲς ἐκδόσεις ποὺ γνώρισε τὸ κείμενο τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος βλ. ἐκείνη τοῦ Boris Fonkič, *Grečeskie rukopisi i dokumenti v Rossii v XIV-nachale XVIII v.*, Μόσχα 2003, σ. 391-398.

6. Καὶ αὐτῆς τῆς συνοδικῆς πράξης τὸ κείμενο ἔχει δημοσιευτεῖ πολλές φορές· βλ. πρῶχειρα τὴν ἐκδοση τοῦ Γεννάδιου Μ. Ἀραμπατζόγλου, *Φωτίειος Βιβλιοθήκη*, Μέρος Πρῶτον, Κωνσταντινουπόλη 1933, σ. 131-134. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι στὸ κείμενο τῆς συνοδικῆς πράξης τοῦ Μαΐου ὁ πατριάρχης Ἀλεξάνδρειας Μελέτιος Πηγᾶς ἐμφανίζεται ὡς ἐκπρόσωπος καὶ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρόνιου, ὁ ὁποῖος προφανῶς εἶχε στὸ μεταξύ ἀναχωρήσει.

7. Ἡ πρώτη μνεῖα τῆς ἀπόφασης αὐτῆς ἐντοπίζεται σὲ πατριαρχικὸ γράμμα τοῦ Ἱερεμίου Β΄, τοῦ 1593/1594, μετὰ τὸ ὁποῖο καθαιρεῖται ὁ ἐπίσκοπος Κερνίτσης Ἀρσένιος. Τὸ κείμενο τοῦ γράμματος δημοσιεύει ὁ Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 172-173, εἰδικότερα σ. 172.

συνόδου τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συναχθέντων ἀρχιερέων, καὶ ἕτερος χειροτονηθῆτω...»⁸

καὶ τὸ δεύτερο τοῦ 1595/1596:

«... τῆς γὰρ γενομένης ἐνταῦθα πρὸ καιροῦ ὑπερτελοῦς τε καὶ οἰκουμένης συνόδου, τῶν τε... πατριαρχῶν, τοῦ Ἀλεξανδρείας... κύρ Μελετίου, ἔχοντος καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἀντιοχείας, καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων κύρ Σωφρονίου, καὶ σχεδὸν πάντων τῶν ἀπανταχοῦ ἱερωτάτων ἀρχιερέων, σκέψει καὶ διαγνώσει συνοδικῇ ἀποφνηαμένων, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνεκα διορθώσεως καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ἀποκαταστάσεως ἀποκοπὴν τινα τελείαν γενέσθαι τῶν συμβάντων χρεῶν, καὶ ἕκαστον τῶν ἀρχιερέων πληρῶσαι ὁλοφύχως ἐντὸς χρόνου ἐνὸς τοῦ τῆς τοιαύτης ἀποκοπῆς, ἢ παραβαίνοντα τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν ἀργὸν εἶναι καὶ καθαιρέσει τελείᾳ ὑποπεσεῖν καὶ ἐκπτώσει τοῦ θρόνου καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ, ἕτερόν τε χειροτονηθῆναι ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτοῦ θρόνον... ὁ προῤῥήθεις... οὔτε ἐντὸς τοῦ ἑξαμηνιαίου καιροῦ τὸ ἥμισυ τῆς ἀποκοπῆς τῆς ἡμετέρας πατριαρχικῆς ζητίας ἀπέτισεν ὡς ἐτάχθη, οὔτε πληρωθέντος τοῦ χρόνου ἀπόκρισιν παντελῆ δέδωκε...»⁹

8. Ὁ Ἱερεμίας Β' μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1595 καλεῖ ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς «Δύσεως» καὶ τῆς Πελοποννήσου νὰ καταβάλλουν τὰ ὀφειλόμενα στοὺς δύο ἐξάρχους πὺ ἀποστέλλει. Τὸ κείμενο τοῦ γράμματος δημοσιεύει ὁ Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 194-195. Γιά τοὺς ὅρους («χαράτζια», «πατριαρχικὴ ζητία» καὶ «κατάστιχο» πὺ ἀναφέρονται στὸ παράθεμα θὰ γίνει λόγος στὴ συνέχεια.

9. Πρόκειται γιὰ γράμμα τοῦ 1595/1596 μὲ τὸ ὁποῖο καθαιρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Πελοποννήσου. Τὸ κείμενο τοῦ γράμματος δημοσιεύεται Στὸ ἴδιο, σ. 197-198, εἰδικότερα σ. 197. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ συνοδικὴ ἀπόφαση τοῦ 1593 ἐκδόθηκε μὲ στόχο τὴ συγκέντρωση συγκεκριμένου ποσοῦ πὺ κατανεμήθηκε στοὺς ἀρχιερεῖς («ἀποκοπῆ») καὶ ὁρίστηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ μὲ τὴ μορφή τῆς πατριαρχικῆς ζητίας (γιὰ τὴν ὁποία βλ. Paraskevas Konortas, «Les contributions ecclésiastiques "patriarchikè zétéia" et "basilikon charatzion". Contribution à l'histoire économique du patriarcat oecuménique aux XVe et XVIe siècles», *Actes du IIe Colloque International d'Histoire (Athènes, 18-25 septembre 1983)*, *Economies méditerranéennes, équilibres et intercommunications, XIIIe-XIXe siècles*, τ. III, Ἀθήνα 1986, σ. 221-232) σὲ δύο ἑξαμηνιαῖες δόσεις. Γιά τὴ μεία τῆς ἐν λόγω ἀπόφασης στὸ κείμενο μεταγενέστερων πατριαρχικῶν γραμμάτων βλ. πὺ κάτω σημ. 38. Γιά τὴ ζητία πβ. τὴ μελέτη τῆς Ἑλένης Ἀγγελομάτη-Τσουγκαράκη, «Τὸ φαινόμενο τῆς ζητίας κατὰ τὴ μεταβυζαντινὴ περίοδο», *Ἰόνιος Λόγος*, Τμῆμα Ἱστορίας – Ἰόνιο Πανεπιστήμιο, 1 (2007), *Τόμος χαριστήριος στὸν Δημήτρη Ζ. Σοφιανό*, σ. 247-293 (ὅπου καὶ ἡ προγενέστερη βιβλιογραφία), στὴν ὁποία γίνεται ἀναφορὰ γενικὰ στὰ «ταξίδια» (περιοδεῖες) γιά τὴ συλλογὴ ἐλεῶν πὺ

Ἡ πρώτη φορά ποὺ ἐμφανίστηκε ἡ ποινὴ τῆς καθάιρεσης δὲν εἶναι βέβαια τὸ 1593· ἡ ἱστορία τῆς ἀνάγεται τόσο παλαιὰ ὅσο καὶ ἡ ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ προσπάθεια θεσμοθέτησης αὐστηρῶν διατάξεων γιὰ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία τῆς.¹⁰ Πρόκειται γιὰ τὴ βαρύτερη ποινὴ ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἐπιβάλλονται ἀποκλειστικὰ σὲ κληρικούς¹¹ καὶ συνεπάγεται γιὰ τὸν καθαιρούμενο πλήρη ἔκπτωση ἀπὸ τὸν ἱερατικὸ βαθμὸ του, ἀπώλεια ὅλων τῶν ἐξουσιῶν ποὺ συνδέονται μὲ αὐτὸν καὶ ἐπιστροφή του στὴν τάξη ὅπου ἀνῆκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ χειροτονία του, δηλαδὴ τοῦ λαϊκοῦ ἢ τοῦ μοναχοῦ. Κατὰ συνέπεια ὁ καθαιρούμενος δὲν δικαιούται νὰ φέρει τὰ διακριτικὰ τοῦ κληρικοῦ καὶ νὰ ἱεουργεῖ καὶ στερεῖται τὰ οἰκονομικὰ ὀφέλη ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ διοικητικὴ θέση ποὺ κατεῖχε στὴν Ἐκκλησία.¹² Οἱ πράξεις ποὺ σύμφωνα μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο ἐπισύρουν τὴν καθάιρεση ταξινομοῦνται συμβατικὰ σὲ τρεῖς γενικὲς κατηγορίες: προσβολὲς κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῶν ὁρθόδοξων δογμάτων, παραβάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικῆς τάξεως ἢ τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων καὶ βίος ἀνῆθικος.¹³ Τὸ 1593 ὁμως ἀποτελεῖ ὁρόσημο ἐπειδὴ γιὰ πρώτη, ὅσο γνωρίζω, φορά ἀναφέρεται ρητὰ σὲ ἐπίσημο κείμενο κανονιστικοῦ χαρακτήρα, ὅπως ἓνας συνοδικὸς τόμος,¹⁴

διενεργούσαν ὄχι μόνο τὰ ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ μοναστήρια, ἰδιώτες κ.ἄ.

10. Γιὰ τὴν ποινὴ τῆς καθάιρεσης βλ. Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἰσχὺν αὐτοῦ, Τόμος τρίτος, Τὸ ποινικὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθήνα 1962, σ. 264-295 καὶ Ἀναστ. Χριστοφίλοπου, *Ἑλληνικὸν ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον*, Ἀθήνα 1965 (ἐκδ. β', φωτογραφικὴ ἀνατύπωση, Ἀθήνα 2005), σ. 276-277, ὅπου καὶ ἡ προγενέστερη βιβλιογραφία.

11. Ἡ ποινὴ τῆς καθάιρεσης συνήθως χαρακτηρίζεται ὡς ἡ «ἐσχάτη» τῶν ποινῶν ποὺ ἐπιβάλλονται σὲ κληρικούς, παρόλο ποὺ τὸ κανονικὸ δίκαιο προβλέπει μία ἀκόμη αὐστηρότερη, τὴν ποινὴ τῆς καθάιρεσης καὶ τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ, ἡ ὁποία ὁμως ἐφαρμόζεται ἐξαιρετικὰ σπάνια (βλ. Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, σ. 270 σημ. 3).

12. Σχετικὰ μὲ τὴν ἀποβολὴ τῆς ιδιότητος τοῦ κληρικοῦ βλ. Σπύρος Ν. Τρωιάνος – Γεώργιος Α. Πουλῆς, *Ἐκκλησιαστικὸ δίκαιον*, Ἀθήνα – Κομοτηνὴ 2003, σ. 242-243 (πβ. Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, σ. 278-280).

13. Βλ. ἐνδεικτικὰ Pierre L'Huilier, λήμμα «Καθαίρεσις», *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια*, τ. 7, Ἀθήνα 1965, στ. 153, ὅπου καὶ προγενέστερη βιβλιογραφία.

14. Ἡ ἀπόφαση τοῦ 1593 χαρακτηρίζεται συχνὰ «συνοδικὸς τόμος» στὶς μεταγενέστερες πηγές (βλ. ἐνδεικτικὰ Χ. Γ. Πατρινέλης, «Πατριαρχικὰ γράμματα καὶ ἄλλα ἐγγράφα καὶ σημειώματα τοῦ ΙϚ'-ΙΗ' αἰῶνος ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ Ἱερακος (Ἑθν. Βιβλιοθ. Ἑλλ. 1474)», *Επετηρὶς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου* 12 (1962-1965), 128·

ὡς λόγος καθαιρέσεως τῶν ἀρχιερέων ἢ ἀσυνέπεια σὲ φορολογικοῦ τύπου ὑποχρεώσεις.

Σύμφωνα μὲ τὸ παραπάνω παράθεμα ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ 1595/ 1596, ἡ ὑπερτελής σύνοδος τοῦ 1593 ὄρισε τὰ ἐξῆς γιὰ τὸν ἀρχιερέα ποὺ δὲν ἐκπληρῶνει τὶς οἰκονομικὲς τοῦ ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν: «ἐκαστον τῶν ἀρχιερέων πληρῶσαι ὁλοψύχως... ἢ παραβαίνοντα τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν ἀργὸν εἶναι καὶ καθαιρέσει τελείᾳ ὑποπεσεῖν...». Μιὰ τέτοια διάτπωση μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὸ 1593 ἐνδεχομένως ἀποφασίστηκε νὰ ἐπιβάλλεται πρῶτα ἡ ποινὴ τῆς ἀργίας καὶ στὴ συνέχεια, σὲ περίπτωσι μὴ συμμόρφωσι τοῦ ἀρχιερέα, ἡ καθαίρεσι. Παρόλο ποὺ οἱ πηγὲς δὲν ἐπιβεβαιώνουν πάντα τὴν ἐκδοχὴ αὐτή,¹⁵ εἶναι πιθανὸ ὅτι ἡ ἀργία χρησιμοποιοῦντο προειδοποιητικὰ –ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἐπίσημη θεσμοθέτησι τῆς καθαιρέσεως τὸ 1593–, προσφέροντας πίστωση χρόνου στὸν ἀπείθαρχο ἀρχιερέα, ὥστε νὰ καταβάλλει τὸ ὀφειλόμενον ποσό.¹⁶

Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ τοῦ Δοσιθέου. Μία πηγὴ καὶ ἓνα τεκμήριο*. Α', Ἀθήνα 1987, ἀρ. 481 (1623): «ἡ ἐπὶ τοῦ... Ἱερεμίου... ὑπερτελής, καὶ μεγάλη σύνοδος... τόμον ἐποίησεν, καὶ ἀπόφασιν συνοδικήν», ἀπὸ τὸν κώδικα ποὺ φυλάσσεται σήμερ στὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη μὲ τὸν ταξινομικὸ ἀριθμὸ ΜΠΓ 2, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς ὡς ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ τοῦ Δοσιθέου, φ. 199'). Ὁ ὅρος «τόμος» δηλώνει ἀπόφασιν αὐξημένης τυπικῆς ἰσχύος, μὲ νομοθετικὸ κυρίως χαρακτήρα: βλ. ὅσα ἀναφέρει σχετικὰ, μὲ ἀφορμὴ τὸν λεγόμενον «τόμον» τοῦ πατριάρχου Σισινίου Β' (996-998), ὁ Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, *Τὸ κώλυμα γάμου λόγω συγγενείας ἐβδόμου βαθμοῦ ἐξ αἵματος στὸ βυζαντινὸ δίκαιο*, Ἀθήνα – Κομοτηνὴ 1985, σ. 36-38· πβ. Ὁ ἴδιος, «Βυζάντιο. Κανονικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο», *Μεγάλῃ Ὁρθόδοξῃ Χριστιανικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* τ. 4, Ἀθήνα 2011, σ. 376.

15. Βλ. ἐνδεικτικὰ ἐδῶ τὸ παράθεμα ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Σεπτεμβρίου 1595 (σ. 97-98 καὶ ἄλλο ἐξαρχικὸ γράμμα τοῦ 1594/1595 (Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιασμα...*, ὁ.π., σ. 199-202, εἰδικότερα σ. 201).

16. Ἀργία ὀνομάζεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποινὴ μέσω τῆς ὁποίας ὁ κληρικὸς ὑποβάλλεται σὲ προσωρινὴ ἢ ἰσόβια στέρησι τοῦ δικαιώματος νὰ ἀσκεῖ τὰ καθήκοντα ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸν ἱερατικὸ του βαθμὸ· σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὸν κληρικὸ ὁ ὁποῖος καθαιρεῖται, ἐκεῖνος ποὺ τίθεται σὲ ἀργία διατηρεῖ τὴν ιδιότητα τοῦ κληρικοῦ (γενικὰ γιὰ τὴν ποινὴ βλ. Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, ὁ.π., σ. 295-307 καὶ Ἀναστ. Χριστοφίλου, *Ἑλληνικὸν ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον*, ὁ.π., σ. 277). Ἄς σημειωθεῖ ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο ἡ ἀργία προβλέπεται καὶ ἐπιβάλλεται καὶ ὡς μέτρο κολασμοῦ προσωρινῆς –καὶ ὅχι καταδικαστικῆς– μορφῆς, γιὰ κανονικὰ ἀδικήματα ποὺ ἐπισύρουν ἑμμεσα ἢ ἄμεσα τὴν ποινὴ τῆς καθαιρέσεως, μὲ σκοπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος τάξεως (Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, ὁ.π., σ. 297-298· πβ. ὅ,τι ἀναφέρεται σὲ πατριαρχικὸ γράμμα τοῦ 1593/1594 (πιὸ

Ἡ χρονολόγηση ὥστόσο τοῦ παραπάνω γράμματος τοῦ Ἱερεμία Β΄ δὲν ἀποτελεῖ ἓνα ἐγχείρημα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ὀλοκληρωθεῖ ἄμεσα καὶ ἀποκλειστικά μὲ βάση τὸ ἐσωτερικὸ τεκμήριο τῆς ἀπειλῆς γιὰ καθάιρεση τῶν ἀρχιερέων, μαρτυρία ἣ ὁποία, σύμφωνα μὲ ὅσα ἤδη ἀναφέρθηκαν, παραπέμπει στὰ μετὰ τὴ σύνοδο τοῦ 1593 ἔτη. Ἡ ἀμφισημία ὀρισμένων σημείων στὸ γράμμα σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ θεσμοθέτηση τοῦ νέου αὐτοῦ λόγου καθάιρεσης ἐγινε μὲν ἐπίσημα τὸ 1593, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶχε προηγουμένως γνωρίσει μιὰ μακρὰ —καὶ ἐν πολλοῖς σκοτεινὴ— περίοδο κυοφορίας, μετατόπισαν προσωρινὰ τὸ κέντρο βάρους τῆς ἔρευνας. Νέος στόχος ἐγίνε αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πορεία τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας πρὸς τὴν καθιέρωση ἐνὸς νέου μέτρου ἐξαναγκασμοῦ ποὺ ἀφοροῦσε φορολογικοῦ χαρακτήρα παραβάσεις, καὶ στὴ συνέχεια, φυσικά, ἡ ἐμβέλεια τοῦ μέτρου.

Στὴν πραγματικότητα αὐτὸς ὁ λόγος καθάιρεσης πρέπει νὰ ὑπέβασκε ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀπέκτησε μιὰ σταθερὴ φορολογικοῦ τύπου ὑποχρέωση ἀπέναντι στὸ σουλτάνο. Δὲν ἀναφέρομαι στὸ πεσκέσι, τὸ ποσὸ ποὺ ὁ πατριάρχης κατέβαλλε ὡς δῶρο στὸ σουλτάνο γιὰ τὸ διορισμὸ του καὶ γιὰ τὴ χορήγηση τοῦ βερατιοῦ του (ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ διορισμοῦ του καὶ τὴν ἔκδοση νέου βερατιοῦ κάθε φορὰ ποὺ νέος σουλτάνος ἀνερχόταν στὸ θρόνο),¹⁷ δόσιμο μὲ χαρακτηριστὰ ἔκτακτο, ἀλλὰ σὲ ἕναν νέο φόρο μὲ ἐτήσια περιοδικότητα. Πρόκειται γιὰ τὸ ἐτήσιο «τέλος» ἢ «χαράτζιον», τὸ φόρο ποὺ ἀπὸ τὸν Ὁκτώβριο τοῦ 1474 ὁ πατριάρχης ὀφείλει νὰ ἀποδίδει κάθε χρόνο, τὴν ἡμέρα τῆς

πάνω σημ. 7): («... εἶναι αὐτὸν ἀργόν, ἄχρις οὗ ἐν καιρῷ καὶ ἡ κατ' αὐτοῦ καθάιρεσις γένηται...»), Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 173). Ὅταν μάλιστα κληρικὸς ποὺ ἔχει ὑποβληθεῖ σὲ ἀργία τὴν καταφρονεῖ, δηλαδὴ τελεῖ ἱερατικὲς πράξεις, ἡ δὲν συμμορφώνεται, τότε ὀδηγεῖται αὐτοδικαίως στὴν καθάιρεση (Κων. Μ. Ράλλης, *Ποινικὸν δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθήνα 1907, σ. 41 καὶ Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, ὁ.π., σ. 306).

17. Γιὰ τὸ πεσκέσι ὡς οἰκονομικὴ ὑποχρέωση τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν ἀρχιερέων πρὸς τὸ σουλτάνο καὶ γιὰ τίς διαφορετικὲς ἀπόψεις σχετικὰ μὲ τὸ ἔτος τῆς καθιέρωσής του (κατὰ τὸ δεύτερο, πάντως, μισὸ τοῦ 15ου αἰ.) βλ. Ἐλισάβετ Α. Ζαχαριάδου, *Δέκα τουρκικὰ ἔγγραφα γιὰ τὴν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1483-1567)*, Ἀθήνα 1996, σ. 82 σημ. 15, 84-85, 86, 87-88· Παρασκευὰς Κονόρτας, *Ὁθωμανικὲς θεωρήσεις γιὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Βεράτια γιὰ τοὺς προκαθήμενους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας (17ος-ἄρχες 20οῦ αἰῶνα)*, Ἀθήνα 1998, σ. 167-170· Μάχη Παῖζη-Ἀποστολοπούλου, Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Ἀφιερῶματα καὶ δωρεὲς τὸν 16ο αἰ. στὴ Μ. Ἐκκλησίᾳ. Θεσμικὲς ὀψεις τῆς εὐσέβειας*, Ἀθήνα 2002, σ. 98 σημ. 2.

έορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὸ ταμεῖο τοῦ κράτους· παρόλο ποὺ οἱ ἀρχιερεῖς δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὴ θεσμοθέτησή του, ἀνέλαβαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1474 νὰ καταβάλλουν τὸν νέο φόρο ἀπὸ κοινοῦ, ὅπως ἀναφέρεται στὴ σωζόμενη σχετικὴ συνοδικὴ ἀπόφαση.¹⁸ Στὸ ἐξῆς, ἡ ἐμπρόθεσμη ἀπόδοση τοῦ ἐτήσιου φόρου ἀπὸ τὸν πατριάρχη κρίνει τὴν παραμονή του ἢ τὴν ἀποπομπή του ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο. Ἄρα ὁ πατριάρχης ἔχει κάθε συμφέρον νὰ τὸν συγκεντρώνει ἐμπρόθεσμα ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, εἰδάλλως θὰ πρέπει, γιὰ νὰ μὴ χάσει τὴ θέση του, νὰ καταφύγει στὸ δανεισμὸ (ἀπὸ πλούσιους χριστιανούς, μουσουλμάνους ἢ Ἑβραίους), πρακτικὴ διαδεδομένη ποὺ ὅμως ὁδηγεῖ σὲ ἓναν φαῦλο κύκλο ἀέναης διόγκωσης τῶν χρεῶν, ὅχι μόνο τοῦ πατριάρχου ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενικότερα.

Ἄλλωστε, τρία μόλις χρόνια μετὰ τὴν καθιέρωση τοῦ ἐτήσιου τέλους, τὸ 1477, πραγματοποιεῖται ἀναθεώρηση τοῦ καταστίχου μὲ βάση τὸ ὅποιο γινόταν ἡ κατανομή τοῦ φόρου στὶς ἐκκλησιαστικὲς περιφέρειες. Στὴ σύνοδο ποὺ λαμβάνει χώρα στὴν Κωνσταντινούπολη στὰ χρόνια τοῦ πατριάρχου Μαξίμου Γ΄ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1477, ἐπιχειρεῖται μιὰ πιὸ δίκαιη κατανομή τοῦ φόρου καὶ ἓνας πρακτικὸς τρόπος ποὺ χρησιμοποιοῦνται πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ καθεστῶτος ὑπαγωγῆς περιοχῶν: μὲ τὴν προσάρτησή τους σὲ γειτονικὴ ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια, τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματά της ἐνισχύονται καὶ ὁ ἀρχιερέας

18. Τὸν ἐτήσιο φόρο εἰσηγήθηκαν στὸ σουλτάνο οἱ κατήγοροι τοῦ πατριάρχου Συμεῶν, προκειμένου νὰ τοὺς δοθεῖ τὸ Πατριαρχεῖο (βλ. νεότερη ἔκδοση καὶ σχολιασμὸ τοῦ κειμένου τῆς συνοδικῆς ἀπόφασης ἀπὸ τὸν Δημήτρη Γ. Ἀποστολόπουλο, *Ὁ «Ιερός Κώδιξ» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στὸ β' μισὸ τοῦ 15οῦ αἰῶνα. Τὰ μόνα γνωστὰ σπαράγματα*, Ἀθήνα 1992, σ. 89-97, εἰδικότερα σ. 95-97). Γιὰ τὸν ἐτήσιο φόρο βλ. Paraskevas Konortas, «Les contributions ecclésiastiques...», ὁ.π., σ. 235 κ.έ.· Ἐλισάβετ Α. Ζαχαριάδου, *Δέκα τουρκικὰ ἔγγραφα...*, ὁ.π., σ. 79-86· Παρασκευᾶς Κονόρτας, *Ὁθωμανικὲς θεωρήσεις...*, ὁ.π., σ. 170-174, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι περίπου ἀπὸ τὸ 1640/1 ὡς τὸ 1826 ὁ φόρος αὐτὸς προοριζόταν γιὰ τὴ διατροφή τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς («περὶ τοῦ κρέατος τοῦ βασιλικοῦ μπιστανίου»). Μάχη Παῖζης-Ἀποστολοπούλου, Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Ἀφιερῶματα καὶ δωρεές...*, ὁ.π., σ. 94 σημ. 1. Οἱ παραπάνω μελετητὲς ἐπισημαίνουν τὴν προέλευση τοῦ ὅρου «χαρατζίον» ἀπὸ τὸν ὅρο «kharadj», ὁ ὁποῖος χρησιμοποιήθηκε ἐναλλακτικὰ γιὰ νὰ δηλώσει δύο εἰδικούς φόρους ποὺ πλήρωναν οἱ μὴ μουσουλμάνοι ὑπῆκοοι τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους: τὸν φόρο γιὰ τὴ γῆ («kharadj») καὶ τὸν κεφαλικὸ φόρο («djizya»). Ἄν καὶ διαφορετικῆς ὑφῆς, ὁ ἐτήσιος φόρος ποὺ ἀπὸ τὸ 1474 ὁ πατριάρχης συνέλεγε ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ κατέβαλλε στὸ σουλτάνο ἐπικράτησε νὰ ὀνομάζεται «χαρατζίον», ὡς ἓνας ἀκόμη φόρος ποὺ βάρυνε χριστιανούς ὑπηκόους τῆς αὐτοκρατορίας.

δέχεται νὰ αὐξήσῃ τὴ συμμετοχὴ τοῦ στὸν ἐτήσιον φόρο.¹⁹ Ἀνάλογον περιεχομένου εἶναι καὶ ὁ συνοδικὸς τόμος ποὺ ἐκδίδεται τὸ 1517/1518, κατὰ τὴν πατριαρχίαν τοῦ Θεολήπτου Α΄.²⁰

Ἡ δὲ ἀπὸ τὰ πρῶιμα χρόνια λοιπὸν διαπιστώνουμε τὴ μέριμνα ὥστε ὁ ἐτήσιος φόρος νὰ συγκεντρώνεται μὲ τρόπο ἀποτελεσματικόν, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς καταστίχου ποὺ ἐνημερώνεται τακτικὰ ἀναφορικὰ μὲ τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν.²¹ Εὐλόγα ὅμως τίθεται τὸ ἐρώτημα: μὲ ποιὸν τρόπον οἱ πατριάρχες τοὺς ἀρχιερεῖς νὰ εἶναι συνεπεῖς στὶς φορολογικὰς τοὺς ὑποχρεώσεις κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὸ 1474, ἔτος καθιέρωσης τοῦ ἐτήσιου φόρου, ὡς τὸ 1593, ἔτος θεσμοθέτησης τοῦ νέου λόγου καθαιρέσεως;

Ἡ περίοδος ἀπὸ τὸ 1474 ὡς τὸ 1572, ἔτος τῆς πρώτης ἀνάρρησης τοῦ Ἱερεμίου Β΄ στὸν πατριαρχικὸ θρόνον, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ σιωπὴ τῶν πηγῶν. Καμιά ἀπὸ τὶς –ὡς τώρα γνωστὲς– πατριαρχικὲς πράξεις ποὺ ἐπιβάλλουν ποινὲς σὲ ἀρχιερεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ καθαίρεση, δὲν περιλαμβάνει στὴν αἰτιολογία τῆς (τουλάχιστον ρητὰ) ὀτιδῆποτε σχετικὴ μὲ τὴ μὴ καταβολὴ τῶν ὀφειλόμενων φόρων πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο.

Κατὰ τὴν περίοδο ὅμως 1572-1593 διαμορφώνεται μιὰ νέα εἰκόνα,

19. Γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ καταστίχου, σύμφωνα μὲ πιττάκιο τοῦ πατριάρχου Συμεὼν Α΄ ἀπὸ τὰ ἔτη 1482-1486, καὶ γιὰ τὴ χρονολόγησιν τῆς συνόδου ποὺ πραγματοποιήθηκε ἐπὶ Μαξίμου Γ΄ βλ. Μάχη Παῖζης–Ἀποστολοπούλου, Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Μετὰ τὴν Κατάκτηση. Στοχαστικὲς προσαρμογὲς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως σὲ ἀνέκδοτον ἐγκύκλιον τοῦ 1477*, Ἀθήνα 2006, σ. 46-51.

20. Μὲ τὸν συνοδικὸν τόμον τοῦ 1517/1518 ἡ μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως ἐνισχύεται μὲ τὴν προσάρτηση χωριῶν ποὺ ἀνῆκαν στὴν εὐρωστὴ οἰκονομικὰ μητρόπολιν Φιλιππουπόλεως· ἔτσι ἡ ἀναλογικὴ συμμετοχὴ τῶν δύο αὐτῶν μητροπόλεων στὸ ἐτήσιον τέλος καθίσταται πιὸ δίκαιη. Βλ. ἔκδοσιν τοῦ κειμένου τοῦ συνοδικοῦ τόμου ἀπὸ τὸν Ἀθ. Παπαδόπουλο–Κεραμέα, «Περὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Θεολήπτου Α΄», *Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος* 3 (1889), 491-493.

21. Ὡς σημειωθεῖ ὅτι περίπου ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰῶνα τὰ πατριαρχικὰ γράμματα ποὺ μεταβάλλουν τὸ καθεστὼς ἐκκλησιαστικῆς ὑπαγωγῆς περιοχῶν ἢ (αὐξο)μειώνουν τὸ τέλος διαφόρων ἀρχιερέων, μὲ πάγιον –ἄμεσον ἢ ἀπώτερον– στόχον τὸν ἐξορθολογισμό τῆς διαδικασίας κατανομῆς-εἰσπραξῆς τοῦ ἐτήσιου φόρου, πληθαίνουν ἐντυπωσιακὰ· βλ. ἐνδεικτικὰ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλίδης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὅ.π., ἀρ. 439 (Μάιος 1608), 834 (Δεκέμβριος 1616), 893 (Αὐγούστος 1623), 246 (Αὐγούστος 1646), 265 (Ἰανουάριος 1647), 269 (Ἰανουάριος 1647), 276 (Αὐγούστος 1652), 683 (1653), 685 (1653), 249 (1655), 725 (Ἰούνιος 1655), 743 (Αὐγούστος 1662), 411 (Δεκέμβριος 1663), 723 (13 Ἰουλίου 1665), 120 (1666), κ.ἄ.

όπου το ύπόρρητο σταδιακά αναδύεται στην επιφάνεια. Καταλυτικό ρόλο στην αλλαγή του σκηνικού παίζει η μεγάλη οικονομική κρίση της δεκαετίας 1580-1590, στο πλαίσιο της οποίας πραγματοποιείται η νομισματική αναπροσαρμογή του 1585/1586, που με τη σειρά της συμπαρασύρει στην πολιτική, διοικητική και κοινωνική αποσταθεροποίηση της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας.²² Τα γεγονότα αυτά, σε συνδυασμό με τους ανταγωνισμούς στο έσωτερικό της τουρκοκρατούμενης ελληνικής κοινωνίας, οδηγούν το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως με τη σειρά του σε μια όξεία οικονομική κρίση.²³ τὰ δοσίματα πρὸς τὸ ὀθωμανικὸ κράτος (ὁ ἐτήσιος φόρος καὶ τὸ πεσκέσι) αὐξάνονται καὶ τὰ χρέη του δι-ογκώνονται. Γιὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ νέες ἀνάγκες ἐπιχειρεῖται αὐξηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰσοδημάτων με ποικίλους τρόπους —ἐτσι ἡ πατριαρχικὴ ζητεῖα περίπου ἀπὸ τὸ 1590 ἀπὸ εἰσφορά προαιρετικῆ καθίσταται φόρος ὑποχρεωτικός—,²⁴ ἐνῶ γιὰ τὴν εἰσπραξὴ τους ἐπιστρατεύεται ὁλοένα καὶ συχνότερα ὁ ὀθωμανικὸς διοικητικὸς μηχανισμός.²⁵

Ἐνδεικτικὰ γιὰ τὸ κλίμα ποὺ διαμορφώνεται ἀναφορικὰ με τὰ οἰκονομικὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἤδη ἀπὸ τὴν ὀγδοὴ δεκαετία τοῦ 16ου αἰῶνα εἶναι τὰ παρακάτω παραδείγματα: γύρω στὰ ἔτη 1572-1577 ὁ μητροπολίτης Μηθύμνης ποὺ —μεταξὺ ἄλλων— δὲν ἀποδίδει τὰ ὀφειλόμενα στὸν πατριάρχη παραμένει, με πατριαρχικὴ ἀπόφαση, ἀργὸς καὶ χωρὶς εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν περιφέρειά του.²⁶ γύρω στὸ 1579/1580 ὁ μητροπολίτης Προύσης Γρηγόριος ζητάει ἀπὸ τὸν πρωτονοτάριο τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως Θεοδόσιο Ζυγομαλὰ νὰ μεσολαβήσει στὸν πατριάρχη γιὰ νὰ ἐπιτύχει ἀναβολὴ ἀπόδοσης τοῦ χαρατζίου του,²⁷ ἀφήνο-

22. Βλ. τὴ μελέτη τοῦ Παρασκευᾶ Κονόρτα, «Ἡ ὀθωμανικὴ κρίση τοῦ 16ου αἰῶνα καὶ τὸ οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο», *Τὰ Ἱστορικά* τ. 2 τχ. 3 (Μάιος 1985), 45 κ.έ.

23. Στὸ ἴδιο, σ. 53 κ.έ.

24. Βλ. Paraskevas Konortas, «Les contributions ecclésiastiques...», ὁ.π., σ. 223-227.

25. Στὸ ἴδιο, σ. 251-254.

26. Μάλιστα, στὸ κείμενο τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος τονίζεται ὅτι «Ἄν γὰρ καὶ ἄλλα χρέη ἔχη [ὁ μητροπολίτης Μηθύμνης], ἀλλὰ τὰ χρέη τῶν αὐθεντικῶν χαρατζίων, καὶ τὰ ἡμέτερα προτιμῶνται». Τὸ πιττάκιο δημοσιεύει ὁ Μ. Crusius, *Turcograecia*, Βασιλεῖα 1584, σ. 260-261, ὁ ὁποῖος χρονολογεῖ τὸ σύνολο τῶν «ἐπιστολῶν καὶ ἔργων» τῆς δευτέρας ἐνότητος τοῦ τρίτου βιβλίου του μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1559-1577 (Στὸ ἴδιο, σ. 237).

27. Τὴ μαρτυρία ἐντοπίζει ὁ Paraskevas Konortas, «Les contributions ecclésiastiques...», ὁ.π., σ. 242 καὶ σημ. 101, ἀπὸ τὸν Μ. Crusius, *Turcograecia*, ὁ.π., σ.

ντας νὰ διαφανεῖ τὸ δέος του γιὰ τὶς ὅποιες ἐπαπειλούμενες γιὰ τὴν ἀσυνέπεια κυρώσεις. Ἐπιπλέον, τὸ 1580 ἐντοπίζεται μιὰ ἀπειλὴ καθαιρέσεως γιὰ ἀνάλογη παράβαση ἢ ὁποῖα, ὥστόσο, στηρίζεται σὲ ἄλλη βάση: ὁ μητροπολίτης Ναυπλίου καὶ Ἄργους καλεῖται ἀπὸ τὸν πατριάρχη νὰ ἀποδώσει τὰ ἐκκλησιαστικὰ δοσίματα ποὺ ὀφείλει, σὲ ἀντίθετη περίπτωση θὰ ὑποβληθεῖ σὲ ἀργία καὶ θὰ καθαιρεθεῖ γιὰ ἀθέτηση τῶν ὅρων τῆς ἐνυπόγραφης ὁμολογίας του.²⁸ Ἡ μαρτυρία αὕτη τοῦ 1580 ἐπιτρέπει νὰ διερευνήσουμε μιὰ πρακτικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ.

Ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 17ου αἰῶνα ἐντοπίζονται ὑποσχετικὰ γράμματα ἢ ὁμολογίες ἀρχιερέων μὲ τὰ ὁποῖα δεσμεύονται γιὰ διάφορα θέματα, συχνὰ ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως, ἀφορισμοῦ, ἢ καὶ τῶν δύο· ἀναφέρω ἐνδεικτικὰ τρεῖς περιπτώσεις ἀρχιερέων ποὺ κατὰ τὰ ἔτη 1639, 1646 καὶ 1652 ὑπόσχονται νὰ ἀποδώσουν σὲ ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα τὶς ὀφειλές τους πρὸς τὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ· σὲ ἀντίθετη περίπτωση οἱ δύο θὰ εἶναι «αὐτοκαθαίρετοι» καὶ ὁ τρίτος θὰ παραιτηθεῖ.²⁹ Ἐπίσης σώζονται γράμματα ἀρχιερέων ποὺ, συνήθως μετὰ τὴν ἐκλογή τους (1614, 1654, 1656, 1662, 1665) —ἢ ἀκόμα καὶ πρὶν (1676)—, ἀναλαμβάνουν τὰ οἰκονομικὰ βάρη τῆς περιφέρειάς τους ἢ γενικὰ ὑπόσχονται πὼς θὰ τηροῦν τὶς ὑποχρεώσεις τους ἔναντι τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, σὲ ἀντίθετη περίπτωση θὰ ὑπόκεινται σὲ «ἐκκλησιαστικὴν παιδεῖαν», περιλαμβανομένης καὶ τῆς καθαιρέσεως.³⁰ Εἶναι φανερὸ ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς ἐπικα-

297-298 (ἡ χρονολόγησή τοῦ γράμματος γύρω στὸ 1579/1580 συνάγεται ἀπὸ τὸν Μ. Crusius, *Στὸ ἴδιο*, σ. 280 καὶ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τεκμήριο τῆς ζ' καὶ η' ἰνδικτιῶνος).

28. «Ἄν δὲ ἄλλως ποιήσης, μετὰ τὰς πολλὰς παραινέσεις καὶ ἀπειθὲς καὶ νῦν μείνης, ἀργὸς ὑπαρχε πάσης ἀρχιερατικῆς ἐνεργείας καὶ τάξεως. Καθαίρεσι γὰρ ὑπόδικον σαυτὸν ὑπέγραψας ἐν τῷ κομπρομέσῳ, καὶ συμφωνητικῷ γράμματι. Καὶ ἄλλως, ὁ τὴν ἰδίαν ὑπογραφὴν ἀθετῶν, καὶ ὁμολογίαν, καθηρημένος ἐστίν». Τὸ γράμμα τοῦ Μητροφάνη Γ', ποὺ ἐκδόθηκε πιθανῶς τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1580, δημοσιεύει ὁ Μ. Crusius, *Turcograecia*, ὁ.π., σ. 285-287, εἰδικότερα σ. 286. Ἐπιπλέον βλ. τὴν ἀναφορὰ τοῦ Παρασκευᾶ Κονόρτα, «Les contributions ecclésiastiques...», ὁ.π., σ. 253, στὸ ἴδιο πατριαρχικὸ γράμμα ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς χρήσης τοῦ ὁθωμανικοῦ διοικητικοῦ μηχανισμοῦ γιὰ τὴν εἰσπραξὴ ἐκκλησιαστικῶν φόρων.

29. Βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος — Π. Δ. Μιχαηλᾶρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 1017 (9 Σεπτεμβρίου 1639), 238 (23 Ἀπριλίου 1646), 227 (6 Φεβρουαρίου 1652).

30. *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 447 (Μάιος 1614), 347 (29 Ἰανουαρίου 1654· «ἂν δὲ παρέβῃ καὶ ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην εἶναι μὲ ὑπὸ παιδεῖαν ἐκκλησιαστικὴν ὧντος μου ἀναπολογήτου»), κώδικας ΜΠΤ 2, φ. 174', 750 (14 Ἰουνίου 1656· «ἂν δὲ ποτε

λοῦνται τὰ παραπάνω ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια ὑπὸ τῇ μορφῇ ὄρκου, γιὰ νὰ διασφαλίσουν τὰ ὑποσχετικά τους γράμματα/ὁμολογίες.³¹ Ὡστόσο, ἡ ἀθέτηση τῆς ἐνυπόγραφης ὑπόσχεσης γιὰ τὴν καταβολὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων πράγματι ἐντοπίζεται περιστασιακὰ μεταξὺ τῶν αἰτίων καθαίρεσης ἀρχιερέων κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτῇ· νὰ τί ἀναφέρεται σὲ πράξεις καθαίρεσης τοῦ Μαΐου 1607:

«... φησὶ γὰρ ὁ ζος ἀποστολικὸς κανὼν, ὁ τὴν ἰδίαν ὑπογραφὴν ἀθετῶν τιμωρεῖται, ἔτι καὶ ὁ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ τέταρτος κανὼν φησί, διδῶναι τῆς εὐσεβείας πεφῆνασιν ἀτεχνῶς οἱ τοιαῦτα τολμῶντες ὡς τῆς ἀσεβείας συνήγοροι, καὶ γυμνοῦνται τῆς ἱερωσύνης, καὶ ἐν τῇ τῶν λαϊκῶν τάττονται χῶρα...»³²

καὶ τοῦ 1641:

προσκληθῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν... καὶ δὲν ἔλθω... νὰ εἶμαι ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν, ὡς ἀναπολόγητος», βλ. ἐκδοσὴ ἀπὸ τὸν Τάσο Ἀθ. Γριτσόπουλο, «Ὁ Ἰωαννίνων Καλλίνικος», *Ἡπειρωτικὴ Ἑστία* 3 (1954), 577), 743 (Αὐγούστος 1662· «ἂν δὲ παραβᾷς, ἄλλως ποιήσῃ... εἶναι αὐτὸν ὑπὸ {σχέσεις} καθαίρεσιν κατὰ τοὺς συνοδικοὺς τόμους», κώδικας ΜΠΤ 2, φ. 265· πβ. τὸ ἴδιο χωρίο καὶ στὸν Μ. Ι. Γεδεών, «Μητροπόλεις Αἰγίου Πελάγους (Καρπάθου καὶ Κάσσου)», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* (ΕΑ) τ. 36, ἔτος 32 (1912), 351), 107 (26 Αὐγούστου 1662), 723 (13 Ἰουλίου 1665· «ἂν δὲ παραβᾷς... ἐκπίπτειν τῆς ἀρχιερωσύνης, κατὰ τοὺς τόμους... τοὺς συνοδικοὺς καὶ ἀποβάλλεσθαι τῆς ἐπαρχίας», βλ. ἐκδοσὴ ἀπὸ τὸν Μ. Ι. Γεδεών, Στὸ ἴδιο, σ. 352), 149 (1676). Πβ. ἀρ. 539 (16 Μαρτίου 1604), 545 (Φεβρουάριος 1603-ἄρχες Ὀκτωβρίου 1607), 369 (29 Ὀκτωβρίου 1599), 368 (Νοέμβριος 1601), 501 (Ἰανουάριος 1608), 1061 (1629/1630).

31. Πβ. τὰ σχόλια τοῦ Π. Δ. Μιχαηλάρη, *Ἀφορισμοί. Ἡ προσαρμογὴ μιᾶς ποιῆς στὴς ἀναγκαιότητες τῆς Τουρκοκρατίας*, Ἀθήνα 1997 (β' ἐκδοσὴ με προσθήκες, Ἀθήνα 2004), σ. 189-192, γιὰ μιὰ ἀνάλογη χρῆσιν τοῦ ἐπιτιμίου τοῦ ἀφορισμοῦ κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, μετὰ τὴ μορφὴ τοῦ «αὐτοαφορισμοῦ». Πβ. ἐπίσης τί ἀναφέρει ὁ Ἀνανίας ὁ Ἀντιπάριος στὸ στιχοῦργημα τοῦ ποὺ περιέχεται στὸν κώδικα ἀρ. 97 τῆς Βιβλιοθήκης Ζαγοράς, σχετικὰ μετὰ τὴς ἐγγραφῆς ἐγγυήσεως ποὺ ἔλαβε ὁ πατριάρχης Καλλίνικος Γ' (16 Ἰανουαρίου-22 Ἰουλίου 1757) ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Φιλιππουπόλεως Σεραφεῖμ (ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν διαδέχθηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο, στὴ συνέχεια φρόντισε γιὰ τὴν ἐξορία του): «Ὅπερ πρὸς τὴν ἐγγύησιν τῶν καπικεχαγιάδων / εἶχεν καὶ ὄρκους εἰδικούς τῶν μητροπολιτάδων, / εἶχεν τ' αὐτοκαθαίρετος καὶ ἀρνησιθεῖαν, / τὴν ἀσεβῶν συνοίκησιν, Ἰούδα συζυγίαν, / εἰς τὰ ὁποῖα ἔστερξεν, ὅλα τὰ ὑπεσχέθη / νὰ τὰ φυλάξῃ, κ' ὕστερον τὸ νὰ ἐμβῇ ἀφέθῃ» (Καλλινίκου Γ' πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως *Τὰ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐπισυμβάντα καὶ ἔμμετροι ἐπιστολαί*, ἔκδ.-εἰσαγ. Ἀγαμέμνων Τσελίκας, Ἀθήνα 2004, σ. 523, στ. 693-698).

32. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τὸν κώδικα ΜΠΤ 2, φ. 208', βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος

«... καὶ ταῦτα ὁμολογίαν δοὺς ἐνυπόγραφον, ὑπισχνούμενος δώσειν τὴν ἀποκοπὴν τῆς πατριαρχικῆς αὐτοῦ ζητείας τῇ παρελθούσῃ ἐορτῇ τῶν Ταξιαρχῶν, εἰ δὲ φανεῖται ἀθετήσας τὴν οἰκειοθελῆ αὐτοῦ ὑπόσχεσιν καὶ ὁμολογίαν, αὐτοκαθαίρετον μένειν αὐτὸν τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ καὶ ἀναπολόγητον, ἀθετήτης ἐφάνη τῆς ὑποσχέσεως αὐτοῦ ταύτης, πρὸς δὲ καὶ τῆς ἐτέρας ὁμολογίας αὐτοῦ, δι' ἧς ἔστερξε δοῦναι τὸ χρέος τοῦ πρὸ αὐτοῦ Ἰεζεκιήλ, ἐπειδὴν ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην...»³³

Εἶδαμε λοιπὸν ὅτι κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα ἐντοπίζονται ὁμολογίες ἢ ὑποσχετικὰ γράμματα ἀρχιερέων μὲ τὰ ὁποῖα –συνήθως ἀπὸ τῆ στιγμῇ ποὺ τοὺς ἀνέθεταν μιὰ ἐκκλησιαστικὴ ἐπαρχία–³⁴ ἀναγνώριζαν καὶ δεσμεύονταν νὰ εἶναι συνεπεῖς καὶ στὶς οἰκονομικὰς τοὺς ὑποχρεώσεις. Τὸ γράμμα τοῦ Μητροφάνη Γ' τοῦ 1580 μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διατυπώσουμε

– Π. Δ. Μιχαηλάκης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 508 (Μάιος 1607). Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἐνῶ στὸ κείμενο τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος γίνεται ἐπίκληση τῶν κανόνων ζ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Δ' τῆς Ἀγκύρας προκειμένου νὰ νομιμοποιηθεῖ ἡ καθαίρεση τοῦ ἀρχιερέα ποὺ μεταξὺ ἄλλων ἀθέτησε τὴν ἐνυπόγραφη ὑπόσχεσή του, οἱ συγκεκριμένοι κανόνες δὲν ἀναφέρουν τίποτα σχετικὸ· ὁ πρῶτος ὁρίζει ὅτι «Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, κοσμικὰς φροντίδας μὴ ἀναλαμβάναντες· εἰ δὲ μὴ, καθαιρείσθω» (Γ. Α. Ράλλης – Μ. Ποτλῆς, *Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων*, τ. 2, Ἀθήνα 1852, σ. 9) καὶ ὁ δεύτερος ὅτι «Περὶ τῶν πρὸς βίαν θυσάντων, ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τῶν δειπνησάντων εἰς τὰ εἶδωλα... κοινωνῆσαι ἔτη δύο, καὶ τότε ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ τέλος» (Στὸ ἴδιο, τ. 3, Ἀθήνα 1853, σ. 28-29). Παρότι στὸ γράμμα τοῦ Μαΐου 1607 ἡ κανονικὴ θεμελίωση τοῦ παραπτώματος τῆς ἀθέτησης τῆς ὑπογραφῆς ἀποδεικνύεται ἀνακριβής, ἡ βούληση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας νὰ τὸ περιβάλει μὲ νομοκανονικὴ ἰσχὺ διατηρεῖ τὴ σημασία της ὡς τεκμηρίου γιὰ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιῶσε προκειμένου οἱ ἀποφάσεις της νὰ ἐφαρμόζονται· πβ. ἐνδεικτικὰ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάκης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 930 (Ἰανουάριος 1626), 1018 (1639) καὶ 176 (Μάιος 1654). Τὴν ἐπισήμανση γιὰ τὴν ἀνακριβεία τῆς παραπομπῆς ὀφείλω στὸν Κωνσταντῖνο Πιτσάκη, τὸν ὁποῖο εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ τῆ θέσης αὐτῇ γιὰ τίς πολὺτιμες παρατηρήσεις του στὸ κείμενο τῆς μελέτης μου.

33. Βλ. ἐκδοση τῆς συνοδικῆς καθαιρέσεως τοῦ 1641 ἀπὸ τὸν Τάσο Ἀθ. Γριτσόπουλο, «Δύο συνοδικὰ καθαιρέσεις μητροπολιτῶν Κορίνθου κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα», *Πελοποννησιακὰ* 7 (1969-1970), 391-392, εἰδικότερα σ. 392.

34. Σὲ συνοδικὸ γράμμα καθαιρέσεως τοῦ Σεπτεμβρίου 1615 ἀναφέρεται πῶς «ἀπὸ τῆς ἐνυπογράφου τῆς χειροτονίας αὐτῶν ὁμολογίας, δῆλόν ἐστι καὶ σαφέστατον...» πῶς οἱ «χειροτονοῦμενοι ἀρχιερεῖς προτρέπονται... παρὰ τῶν θείων καὶ ἱερῶν νόμων τε καὶ κανόνων πείθεσθαι καὶ ὑποτάσσεσθαι αὐτοῖς [στοὺς κατὰ καιροὺς πατριάρχες]» (βλ. ἐκδοση τοῦ γράμματος ἀπὸ τὸν É. Legrand, *Recueil de documents grecs* [Bibliothèque grecque vulgaire 7], Παρίσι 1903, σ. 2-3).

τὴν ὑπόθεση ὅτι ἀντίστοιχα ὑποσχετικά γράμματα ἢ ὁμολογίες χρησιμοποιοῦνταν καὶ κατὰ τὴν πρὸ τοῦ 1593 περίοδο καὶ ἡ ἀθέτησή τους ἀποτελοῦσε τὴ νομιμοποιητικὴ βάση γιὰ τὴν τιμωρία τῶν ἀρχιερέων σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἡ ἀσυνέπεια σὲ φορολογικοῦ τύπου ὑποχρεώσεις δὲν συνιστοῦσε ἀκόμη —κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο— παράπτωμα τὸ ὁποῖο ἐπέσυρε τὴν ποινὴ τῆς καθαιρέσεως.³⁵

Γιὰ πρώτη —ὅσο γνωρίζω— φορὰ ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ τῆς καθαιρέσεως διατυπώνεται ρητὰ σὲ ἐξαρχικά γράμματα τοῦ Ἱερεμίου Β΄ τοῦ 1589/1590 καὶ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1590, γράμματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε ἐφοδιάσει τοὺς ἐξάρχους τοῦ πού στέλνει στοὺς ἀρχιερεῖς γιὰ συλλογὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων· στὸ κείμενό τους ἀναφέρεται ὅτι ὅποιος δὲν πληρώσει τὰ χρεῖ του θὰ τιμωρηθεῖ «ποινῇ καὶ ἐξώσει τῆς τιμῆς καὶ τοῦ θρόνου», δηλαδὴ μὲ καθαίρεση, «καὶ οὓς ἀργίᾳ καθυποβάλλωσιν [οἱ ἐξαρχοί], ἀργοὶ καὶ ἀφωρισμένοι μενέτωσαν, ὡς ἀπειθεῖς καὶ ἀνυπότακτοι».³⁶ Ἡ πραγματικότητα εἶναι τόσο πιεστικὴ πού φαίνεται πῶς σιγὰ σιγὰ οἱ ἀναστολές αἰρονται. Ὡστόσο, μέχρι ὁ νέος λόγος καθαιρέσεως νὰ θεσμοθετηθεῖ μὲ τὴν ἐπίσημη συνοδικὴ ἀπόφαση/τόμο τοῦ 1593, τηροῦνται φαίνεται κάποια προσχήματα· ἡ ἀσυνέπεια στὴν ἐκπλήρωση τῶν οικονομικῶν ὑποχρεώσεων ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν περιλαμβάνεται στοὺς λόγους τῶν —ὡς τώρα γνωστῶν— καθαιρέσεων τῆς περιόδου (1589-1593).³⁷

35. Τὰ ὑποσχετικά γράμματα δὲν ἦταν τὰ μόνον ἔγγραφα πού δέσμευαν τοὺς ἀρχιερεῖς· ὑπῆρχαν καὶ οἱ χρεωστικὲς ὁμολογίες, τῶν ὁποίων μάλιστα τὴν ἐγκυρότητα ἀναγνώριζε ὁ ἴδιος ὁ σουλτάνος· ἀπὸ τὸ 1662 ἐμφανίζεται σὲ βεράτια διορισμοῦ τῶν πατριαρχῶν ἄρθρο πού κατοχυρώνει τὸ ἔγκυρο τῶν «ὁμολογιῶν» μὲ τὶς ὁποῖες ὁ πατριάρχης, σὲ συνεννόηση μὲ τὸ «ἄθροισμα τῶν μητροπολιτῶν», ἐπιφορτίζει τὰ μέλη τοῦ ἀνώτατου κλήρου, ἔτσι ὥστε νὰ συγκεντρώνεται τὸ ποσὸ τῆς ἐτήσιας ὀφειλῆς τοῦ πατριάρχου πρὸς τὴν Πύλη· βλ. Παρασκευᾶς Κονόρτας, *᾽Οθωμανικὲς θεωρήσεις...*, ὁ.π., σ. 82-83 (ἄρθρο 41), 92, 200, 483. Γιὰ τὶς χρεωστικὲς ὁμολογίες τῶν ἀρχιερέων, ὁρισμένες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀπαντοῦν σὲ μεταγενέστερες πηγές μὲ τὴν προσωνομμία «αὐλικές», πβ. ἐνδεικτικὰ [Ἀνώνυμος], «Ἐγκύκλιος περὶ αὐλικῶν ὁμολογιῶν», *ΕΑ* ἔτος 19 (1899), 194-195· Ἀνθίμος Ἀλεξούδης, «Ἱστορία τῶν χρεῶν τοῦ Κοινοῦ καὶ τῶν λεγομένων αὐλικῶν», *ΕΑ* ἔτος 21 (1901), 406-407· Μανουὴλ Ι. Γεδεών, *Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων (1453-1913)*, τ. Α΄, Ἀθήνα 1939, σ. 360-361.

36. Τὰ ἐξαρχικά γράμματα τοῦ 1589/1590 καὶ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1590 δημοσιεύει ὁ Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 160-162, καὶ 163-165 ἀντίστοιχα, εἰδικότερα σ. 164-165.

37. Πβ. Paraskevas Konortas, «Les contributions ecclésiastiques...», ὁ.π., σ.

Μετά τὸ 1593, μὲ τὴ λήξη τῆς μακρᾶς περιόδου κυοφορίας καὶ μὲ τὴν ἐπίσημη θεσμοθέτηση τοῦ νέου μέτρου, πραγματοποιεῖται σειρὰ καθαιρέσεων ἀρχιερέων, καὶ στὰ χρόνια τοῦ πατριάρχου Ἰερεμία Β΄, ἀλλὰ καὶ τῶν διαδόχων του, μὲ ρητὴ αἰτιολογία τὴν ἀσυνέπεια σὲ φορολογικοῦ τύπου ὑποχρεώσεις, ἐνῶ συχνὰ στίς πράξεις τῶν καθαιρέσεων γίνεται ἐπικύληση σὲ ὅσα ἀποφασίστηκαν στὴν «ὑπερτελῆ» καὶ «μεγάλῃ» σύνοδο τοῦ 1593.³⁸ Ἡ ἀπόφαση τῆς συνόδου ἀποτελεῖ τὴ μείζονα πρόταση τοῦ δικανικοῦ συλλογισμοῦ. Μιὰ πρόταση ἢ ὁποῖα ἐνισχύεται ἀκόμη περισσότερο στίς περιπτώσεις ποὺ οἱ ἀπείθαρχοι ἀρχιερεῖς ἔχουν καταρχὰς τεθεῖ σὲ ἀργία,³⁹ καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν συμμορφώνονται ἢ ἐξακολουθοῦν νὰ τελοῦν ἱεροπραξίες: τότε προστίθενται ἄλλα δύο παραπτώματα ποὺ ἤδη ἀπὸ παλαιὰ κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο ἐπισύρουν —καὶ νομιμοποιοῦν— τὴν ποινὴ τῆς καθαιρέσεως.⁴⁰

242, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὅτι ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως ἀντικατέστησε τὴν ποινὴ τῆς ἀργίας —γιὰ τοὺς ἀρχιερεῖς ποὺ χρωστοῦσαν τὸ χαράτζι— ἤδη ἀπὸ τὸ 1590.

38. Βλ. ἐνδεικτικὰ ἀθώωση, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1605, ἀρχιερέα ποὺ εἶχε καθαιρεθεῖ στίς 29 Μαΐου τοῦ 1602 (Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος — Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 406 καὶ 379· ὁ ἀρχιερέας ἀποκαθίσταται στὸ θρόνο του ἐπειδὴ ἀπέδειξε ὅτι εἶχε ὑπακούσει στίς ἀποφάσεις «τῆς τε πρώτης ἐκείνης καὶ μεγάλῃς τῶν ἀρχιερέων συνόδου καὶ τῶν μετ' ἐκείνην γεγεννημένων συνοδικῶν ἀποφάσεων» καὶ εἶχε καταβάλει τὰ ὀφειλόμενα)· βλ. πανομοιότυπες περιπτώσεις *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 412 (Ἰούλιος 1605) καὶ 378 (28 Μαΐου 1602) καὶ πρὶν κάτω σημ. 40.

39. Θυμίζω ἐδῶ πῶς ἤδη πρὶν ἀπὸ τὸ 1593, μετὰ τῶν ἐτῶν 1572-1577, ἔχει ἐντοπιστεῖ ἡ ἐπιβολὴ ἀργίας στὸ μητροπολίτη Μηθύμνης ἐπειδὴ —μετὰ τῶν ἄλλων— δὲν ἀποδίδει τὰ ὀφειλόμενα στὸν πατριάρχη (βλ. πρὶν πάνω σημ. 26). Ἡ χρῆση τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας ὡς ἐνδιάμεσης φάσης πρὶν ἀπὸ τὴν καθαίρεση οἰκοδομοῦσε μιὰ πρὶν ἰσχυρὴ νομιμοποιητικὴ βάση γιὰ τὴν ἐπαπειλούμενη καθαίρεση (πρ. πρὶν πάνω σημ. 16).

40. Βλ. πρὶν πάνω σημ. 16. Κάποιες ἀπὸ τίς περιπτώσεις αὐτὲς —στίς ὁποῖες μνημονεύεται ἡ ἀπόφαση τοῦ 1593— εἶναι οἱ ἑξῆς: ἡ καθαίρεση τοῦ 1593/1594 (βλ. πρὶν πάνω σημ. 7), ὅπου ὁ ἀρχιερέας κρίνεται ἄξιος καθαιρέσεως μετὰ τῶν ἄλλων «διὰ... τὴν καταφρόνησιν τῆς ἀργίας καὶ τὴν πρὸς τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις τελείαν ἀπειθεῖαν...» (Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 173)· ἡ καθαίρεση τοῦ 1595/1596 (βλ. πρὶν πάνω σημ. 9· «τὸν οὕτω καταφρονήτην τῆς ἀργίας, καὶ παρὰ τὴν καὶ ἀπειθὴ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως... καθηρημένον», *Στὸ ἴδιο*, σ. 198)· ἡ καθαίρεση γύρω στὸ 1600 στὰ χρόνια τοῦ πατριάρχου Ματθαίου Β΄ (Χ. Γ. Πατρινέλης, «Πατριαρχικὰ γράμματα...», ὁ.π., σ. 121-122· ὁ συγκεκριμένος ἀρχιερέας μάλιστα ἀφορίζεται ἐπειδὴ «καταφρόνησε» τὴν ἀπόφαση τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου ποὺ τὸν ἔθετε σὲ ἀργία καὶ τὸν καθαιροῦσε, παρὰ τὴν «μικρὰν συγκατάβασιν» τὴν ὁποία ὁ πατριάρχης εἶχε ἐξαγγεῖλει πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς ποὺ, ἔστω καὶ καθυστερημένα, θὰ

Όσο για την έμβέλεια τῆς ἐπίσημης πλέον ἀπόφασης τῆς συνόδου τοῦ 1593, καταρχὰς πρέπει νὰ σημειωθεῖ πὼς μέχρι περὶπου τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνα τὴν ἀνανέωσαν μὲ νεότερες ἀνάλογου περιεχομένου ἀποφάσεις πὺν ἐξέδωσαν καὶ ἄλλοι πατριάρχες μετὰ τὸν Ἱερεμία Β΄, ὅπως ὁ Νεόφυτος Β΄,⁴¹ ὁ Ραφαὴλ Β΄,⁴² ὁ Κύριλλος Α΄ Λούκαρης⁴³ καὶ ὁ Παρθένι-

συμμορφώνονταν μὲ τὴ συνοδικὴ ἀπόφαση καὶ θὰ ἀπέδιδαν τὰ ὀφειλόμενα· ἡ καθαιρέση πρὶν ἀπὸ τὶς 28 Φεβρουαρίου 1601 (Στὸ ἴδιο, σ. 127-128· ἂν καὶ ὁ ἀρχιερέας «τῇ καθαιρέσει καθυποβληθῇναι ἐμελλει» ἤδη πρὶν ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια, καὶ τοῦ ἐπιβλήθηκε πολλὰς φορὰς ἀργία, ἐκεῖνος τὴν «καταφρόνηση»). Βλ. ἀκόμη τὶς καθαιρέσεις τοῦ Ἰουνίου 1607 (Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὅ.π., ἀρ. 512, παρόλο πὺν ὁ ἐδῶ μνημονεύμενος συνοδικὸς τόμος δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ 1593 (βλ. πὺν κάτω σημ. 42)) καὶ τοῦ Ἰουνίου 1609 (Στὸ ἴδιο, ἀρ. 809: ἐδῶ ὁ ἀρχιερέας καθαιρεῖται ἐπειδὴ «καταφρόνησε» τὴν ἀργία πὺν τοῦ εἶχε ἐπιβληθεῖ γιὰ τὴ μὴ καταβολὴ τῶν «πατριαρχικῶν δικαίων»· συνοδικὴ ἀπόφαση δὲν ἀναφέρεται).

41. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1602, κατὰ τὴν πρώτη πατριαρχία τοῦ Νεοφύτου Β΄, ἐκδίδεται συνοδικὴ ἀπόφαση πὺν ὁρίζει ὅτι ὅποιος ἀρχιερέας δὲν πληρώσει τὸ ποσὸ πὺν τοῦ ἀναλογεῖ ἀπὸ τὴν καινούρια ἀποκοπὴ γιὰ τὴν ἐξόφληση τοῦ παλαιοῦ χρέους θὰ καθαιρεθεῖ «καὶ κατὰ τὴν τελείαν ἀπόφασιν τῆς τε μεγάλης ἐκείνης συνόδου καὶ τῶν καθεξῆς» (βλ. Ἀθ. Κομνηνὸς Ὑψηλάντης, *Ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν τῶν εἰς δώδεκα βιβλίον Η΄ Θ΄ καὶ Γ΄ ἔτοι τὰ μετὰ τὴν Ἀλωσιν (1453-1789)*, Κωνσταντινούπολη 1870, σ. 121-122, καὶ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὅ.π., ἀρ. 523).

42. Στὶς 14 Ἰουνίου 1605, κατὰ τὴν πατριαρχία τοῦ Ραφαὴλ Β΄, μὲ συνοδικὸ τόμο ἀποφασίζεται νέα πατριαρχικὴ ζητεία· ὁ κάθε ἀρχιερέας ὀφείλει νὰ καταβάλει τὸ ποσὸ πὺν τοῦ ἀναλογεῖ σὲ δύο δόσεις τὸ ἀργότερο μέχρι τὴν ἐπόμενη γιορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, δηλαδὴ τὸ πολὺ σὲ δύο χρόνια, σὲ ἀντίθετη περίπτωσι θὰ καθαιρεθεῖ (βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὅ.π., ἀρ. 511). Στὸ ἐξῆς καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόφαση θὰ ἀποτελέσει τὴ μείζονα πρότασι τοῦ δικανικοῦ συλλογισμοῦ σὲ πράξεις καθαιρέσεων, π.χ. Στὸ ἴδιο, ἀρ. 510 (Δεκέμβριος 1607), 512 (Ἰούνιος 1607), ὅπου ἡ σύνοδος πὺν ἐξέδωσε τὸν συνοδικὸ τόμο στὰ χρόνια τοῦ Ραφαὴλ χαρακτηρίζεται «ὑπερτελής» (βλ. κώδικας ΜΠΤ 2, φ. 209), ἀρ. 439 (Μάιος 1608) καὶ πιθανῶς ἀρ. 839 (Μάιος 1616).

43. Καταρχὰς βλ. τὴ συνοδικὴ ἀπόφασι πὺν ἐκδόθηκε ἕνα μὸλις μῆνα μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ Κυρίλλου Α΄ στὸν πατριαρχικὸ θρόνο, τὴν 1η Δεκεμβρίου τοῦ 1620 (É. Legrand, *Bibliographie hellénique du dix-septième siècle*, τ. 4, Παρίσι 1896, σ. 343-345). Ἀπὸ συνοδικὸ γράμμα τοῦ 1623 πιθανῶς ἀπὸ τὴν πατριαρχία τοῦ Κυρίλλου Α΄, μαθαίνουμε ὅτι πραγματοποιήθηκε «τανῦν» ὑπερτελής σύνοδος ἀρχιερέων καὶ ἐξέδωσε τόμο μὲ περιεχόμενο ἀνάλογο μὲ ἐκεῖνο τοῦ τόμου τοῦ 1593, καὶ ὅτι ἡ παράβασι τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ὀδηγεῖ τὸν ἐπίσκοπο Γαρδικίου στὴν καθαιρέση (βλ. κώδικας ΜΠΤ 2, φ. 199^α καὶ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συνα-*

ος Β'.⁴⁴ Συνήθως πρόκειται για συνοδικούς τόμους που εκδίδονται για να υποβοηθήσουν την εἰσπραξὴ τῶν ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων με βάση τὸ νέο κάθε φορά συνοδικὸ κατὰστιχο, ὅπως συνέβη καὶ μετὰ τὴ συνοδικὴ ἀπόφαση/τόμο τοῦ 1593. Ἐπιπλέον, σώζονται μαρτυρίες τοῦ 17ου αἰῶνα σύμφωνα με τίς ὁποῖες οἱ ὀθωμανικὲς ἀρχὲς ἐνίοτε συνεργοῦσαν στὴν ἀπομάκρυνση τῶν ἀσυνεπῶν ἀρχιερέων κατὰσχοντας τὰ βεράτια τους, ὕστερα ἀπὸ αἴτημα τοῦ πατριάρχου ἢ ἄλλου ἀρχιερέα.⁴⁵

Στὶς δεκαετίες πρὸ ἀκολουθοῦν μέχρι καὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα πραγματοποιεῖται σειρὰ καθαιρέσεων ἀρχιερέων με ρητὴ αἰτιολογία (μόνη ἢ παράλληλα με ἄλλες) τὴ μὴ καταβολὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δοσιμάτων: τὴ δεκαετία 1600-1610 ἀποτελοῦν τὸ 54% τοῦ συνόλου τῶν γνωστῶν καθαιρέσεων, τὸ 1610-1620 τὸ 60%, τὸ 1620-1630 τὸ 27%, τὸ 1630-1640 τὸ 19%, τὸ 1640-1650 τὸ 30%, τὸ 1650-1660 τὸ 41%, τὸ 1660-1670 τὸ 20%, τὸ 1670-1680 τὸ 32%, τὸ 1690-1700 τὸ 50% (ἀπὸ τὴ δεκαετία 1680-1690 δὲν ἔχουν ἐντοπιστεῖ ἐπαρκῆ στοιχεῖα γιὰ

γωγῇ..., ὁ.π., ἀρ. 481). Ἄλλοι δύο ἐξάλλου ἀντίστοιχοι συνοδικοὶ τόμοι φαίνεται ὅτι ἐκδόθηκαν στὰ χρόνια τοῦ Κυρίλλου Α', ἕνας τὸ 1622 (ἡ μαρτυρία ἐντοπίζεται σὲ συνοδικὴ καθαίρεση τοῦ Ἰουλίου 1624, βλ. É. Legrand, *Bibliographie hellénique...*, ὁ.π., τ. 4, σ. 347) καὶ ἕνας τὸν Ἰούλιο τοῦ 1624 (βλ. ἐκδοση τοῦ συνοδικοῦ τόμου *Στὸ ἴδιο*, σ. 345-347). Ἐνδεχομένως αὕτη εἶναι ἡ συνοδικὴ ἀπόφαση πρὸς μνημονεύεται στὰ παρακάτω πατριαρχικά γράμματα: Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 930 (Ἰανουάριος 1626), 937 (Ἀπρίλιος 1628), 1018 (1639).

44. Τρεῖς συνοδικοὶ τόμοι ἔχουν ἐντοπιστεῖ ἀπὸ τὴν/τίς πατριαρχίες τοῦ Παρθένιου Β' (Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 226 (12 Δεκεμβρίου 1644), 229 (6 Δεκεμβρίου 1645), 315 (Ἰανουάριος 1650)), πρὸς ὁρίζουν ὅτι οἱ ἀσυνεπεῖς ἀρχιερεῖς θὰ καθαιροῦνται. Καὶ αὐτοὶ ἐνδεχομένως μνημονεύονται στὶς μετὰ τὸ 1644 πράξεις καθαιρέσεων (βλ. *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 333 (Νοέμβριος 1652), 182 (Ὀκτώβριος 1654), 318 (Σεπτέμβριος 1655)).

45. Βλ. ἐνδεικτικὰ τὸ ἐξῆς παράθεμα ἀπὸ τὸ μεταφρασμένο στὰ ἐλληνικὰ κείμενο φερμανιοῦ τοῦ Ἀπριλίου 1640: «... ὁ μητροπολίτης τῶν ἀπίστων Θεσσαλονίκης... Καλλίνικος, ἀποστείλας ἀναφορὰν εἰς τὴν πρωτεύουσάν Μου, ἀνέφερεν ὅτι ἐπίσκοποι τινες δυστροποῦν εἰς τὴν καταβολὴν τῶν κατ' ἔθιμον καταβαλλομένων βάσει ἐσφραγισμένου καταλόγου τοῦ πατριαρχείου του ἐτησίων εἰσφορῶν των..., δι' ὃ αἰτεῖται τὴν ἀφαίρεσιν τῶν εἰς χεῖρας τῶν τοιούτων ἐπισκόπων εὐρισκομένων βερατίων καὶ τὸν διορισμὸν εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν τῶν καταλληλοτέρων...» (Ἰωάν. Κ. Βασδραβέλλης (ἐπιμ.), *Ἱστορικὰ Ἀρχεῖα Μακεδονίας Β'. Ἀρχεῖον Βεροίας – Ναούσης 1598-1886*, Θεσσαλονίκη 1954, ἀρ. 26, σ. 22-23, εἰδικότερα σ. 23· πβ. Ὁ ἴδιος (ἐπιμ.), *Ἱστορικὰ Ἀρχεῖα Μακεδονίας Α'. Ἀρχεῖον Θεσσαλονίκης 1695-1912*, Θεσσαλονίκη 1952, ἀρ. 9 (1695), σ. 12-14).

τῇ μέτρηση τοῦ φαινομένου).⁴⁶ Παρὰ τὴ σχετικὰ μεγάλη διακύμανση ποὺ παρουσιάζουν τὰ ποσοστὰ (19%-60%), γίνεται φανερό ὅτι κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα ὁ νέος λόγος καθάρσεως χρησιμοποιήθηκε εὐρύτατα ἀπὸ τοὺς πατριάρχες καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Ἐνδεικτικὸ εἶναι ὅτι οἱ περιπτώσεις στὶς ὁποῖες ἡ ἀθέτηση τῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων παρουσιάζεται ὡς τὸ μοναδικὸ παράπτωμα τῶν καθαιρούμενων ἀρχιερέων —χωρὶς νὰ παρατίθενται ἄλλα, ἐδραιωμένα στὸ κοινὸ αἶσθημα ὡς σοβαρὰ κανονικὰ ἀδικήματα— ἀνέρχονται στὸ 14% τοῦ συνόλου τῶν ὡς τώρα γνωστῶν καθαιρέσεων τῆς ἐποχῆς.

Ἀξίζει πάντως νὰ σημειωθοῦν τὰ ἑξῆς: παρὰ τὸν αὐστηρότατο ὅπως εἶδαμε χαρακτηριστὰ τῆς ποινῆς τῆς καθάρσεως, ἡ Ἐκκλησία ἦδη ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες συγχώρησε καὶ ἀποκατέστησε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς καθαιρεθέντες ποὺ μετανόησαν. Πραγματικά, σύμφωνα μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο ἡ ποινὴ τῆς καθάρσεως αἴρεται ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο δικαστικὸ ὄργανο ἐφόσον καταδειχθεῖ πὼς ὁ καταδικασθεὶς, ἔχοντας ὑποστῆ τίς συνέπειες τῆς ποινῆς, ἐπέδειξε πλήρη συντριβὴ καὶ μεταμέλεια καὶ ἀποκήρυξε ἐμπράκτως τὸ ἀδίκημα γιὰ τὸ ὁποῖο τιμωρήθηκε (ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅμως ὅτι ἡ παράβαση αὐτὴ δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ ἐκείνων ποὺ τὸ κανονικὸ δίκαιο θεωρεῖ ἐξαιρετικὰ σοβαρές). Στὴν περίπτωση αὐτῇ, μὲ νεότερη ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας ἀπονέμεται χάρις στὸν καταδικασθέντα, ὁ ὁποῖος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ σύνολο ἢ μέρος τῶν συνεπειῶν τῆς καθάρσεως.⁴⁷

46. Ὡς πηγὴ γιὰ τὴν ἐξαγωγή τῶν παραπάνω ποσοτικῶν δεδομένων χρησιμοποιήθηκαν οἱ πράξεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ποὺ σώζονται ἀπὸ τίς ἀρχές μέχρι καὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα, ὕλικο τὸ ὁποῖο ἔχει ἀποθησαυρισθεῖ καὶ ταξινομηθεῖ στὸ πλαίσιο τοῦ ἐρευνητικοῦ προγράμματος «Θεσμοὶ καὶ Ἰδεολογία στὴ νεοελληνικὴ κοινωνία, 15ος-19ος αἰ.», τὸ ὁποῖο ἐκπονεῖται στὸ Ἰνστιτοῦτο Νεοελληνικῶν Ἑρευνῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἑρευνῶν. Δεδομένου ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀποτελεῖ τὸν κορυφαῖο θεσμὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης —καὶ μάλιστα μὲ διευρυμένες μετὰ τὴν ἄλωση ἀρμοδιότητες—, τὰ πατριαρχικά γράμματα ἀποτελοῦν τὸ προνομιακὸ πεδίο γιὰ τὴ μελέτῃ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς τῆς καθάρσεως κατὰ τὴ μεταβυζαντινὴ περίοδο. Οἱ σχετικὲς μαρτυρίες διακρίνονται σὲ ἄμεσες, καὶ κατὰ τεκμήριο πιὸ εὐγλωττες, ὅπως οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἐπιβολὴ ἢ γιὰ τὴν ἄρση μιᾶς καθάρσεως, καὶ ἔμμεσες, ὅπως τὰ ὑπομνήματα ἐκλογῆς νέου ἀρχιερέα ὁ προκάτοχος τοῦ ὁποῖου ἔχει καθαιρεθεῖ, πράξεις καθάρσεως ὅπου μνημονεύονται παλαιότερες καθαιρέσεις τοῦ ἴδιου ἀρχιερέα, κ.ἄ.

47. Βλ. σχετικὰ Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, ὁ.π., σ. 283-285, 288

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ μελετᾶμε ἡ ἄρση τῆς ποινῆς τῆς καθαίρεσης ἀπαντᾷ μὲ ἰδιαίτερα μεγάλη συχνότητα: τουλάχιστον ὡς τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰώνα, ἡ ἀθώωση τῶν καθαιρεθέντων ἀρχιερέων καὶ ἡ ἀποκατάστασή τους σὲ ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια —ἐνίοτε ὅταν ἔχουν πιά καταβάλει τὰ ὀφειλόμενα— γίνεται σὲ τόσο εὐρεία κλίμακα, ὥστε ἐκδίδονται ἀκόμα καὶ συνοδικές ἀποφάσεις ποὺ ρυθμίζουν τὴ σχετικὴ διαδικασία (ὅπως αὐτὴ τοῦ Ἰωαννίκιου Β΄, τοῦ Σεπτεμβρίου 1655,⁴⁸ καὶ τοῦ Παρθένιου Δ΄, τοῦ Αὐγούστου 1659).⁴⁹

Εἰδικότερα, στὰ ὑπὸ ἐξέταση πατριαρχικὰ γράμματα παρατηροῦμε ὅτι ὅταν ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς καθαίρεσης —ὅχι μόνο γιὰ τὴν ἀσυνέπεια σὲ φορολογικοῦ τύπου ὑποχρεώσεις— κατὰ κανόνα μνημονεύεται καὶ ρητὰ ἡ στέρηση τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ οἱ συνέπειές της: «καθηρημένον καὶ γεγυμνωμένον πάσης ἀρχιερωσύνης», «τελείως αὐτὸν ἐγύμνωσε τῆς ἀρχιερατικῆς τιμῆς καὶ ἀξίας καὶ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐξώσατο», «καὶ ἐστερημένους τῆς ἐπαρχίας καὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, καὶ μηδεμίαν ἔχειν ἐξουσίαν τὰ ἀρχιερατικὰ ἀπὸ τοῦ νῦν ἐκτελεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ ἀγιάζειν τινὰ χριστιανόν, ὡς ἰδιώτης μείνας».⁵⁰ Οἱ διατυπώσεις αὐτὲς συμ-

σημ. 2, 294-295. Σχετικὰ μὲ τὴν ἀποψη ὅτι ἡ ἐκπτώση ἀπὸ τὸ ἱερατικὸ ἀξίωμα, ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν ποινὴ τῆς καθαίρεσης, εἶναι ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη, βλ. ἐνδεικτικὰ Κων. Μ. Πάλλης, *Ποινικὸν δίκαιον...*, ὁ.π., σ. 11-20 καὶ Παν. Ι. Παναγιωτάκος, *Σύστημα...*, ὁ.π., σ. 277 σημ. 4.

48. Σύμφωνα μὲ συνοδικὸ τόμο τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1655, ἀρχιερέας ποὺ ἔχει καθαιρεθεῖ ἐπειδὴ δὲν παρῆχε τὰ ἐκκλησιαστικὰ δίκαια, καὶ στὴ θέση του ἔχει ἐκλεγεί ἄλλος, σὲ περίπτωσι ποὺ ἀποδώσει τὰ χρέη του («προσδραμόντος τῇ ἀρχιερατικῇ συνόδῳ, κλαύσαντός τε καὶ θρηνήσαντος, παρασχόντος τε καὶ πληρώσαντος σῶα καὶ ὀλόκληρα τὰ ὀφειλόμενα τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ») δὲν ἀποκαθίσταται στὴν ἐπαρχία του, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μετατεθεῖ στὸ θρόνο ἄλλης χηρεύουσας ἐπαρχίας (βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος — Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 316· τὸ χωρίο στὸν κώδικα ΜΠΤ 2, φ. 164').

49. Σύμφωνα μὲ συνοδικὸ τόμο τῆς 11ης Αὐγούστου 1659, ὁ πατριάρχης δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ συγχωρεῖ μόνος του ἐκείνους ποὺ ἔχουν ὑποβληθεῖ «ὑπὸ παιδείᾳ ἐκκλησιαστικῇ» γιὰ διάφορους λόγους, καὶ ἰδίως ἐπειδὴ δὲν κατέβαλαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα: «ὥσπερ κοινῶς τῇ παιδείᾳ καθυποβάλλεται, οὕτω καὶ πάλιν κοινῶς τῆς παιδείας ἀπαλλάττεσθαι...» ἐπιπλέον ἀπαγορεύεται στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς ἀρχόντες νὰ προσέρχονται στὸν πατριάρχη καὶ νὰ μεσολαβοῦν γιὰ τὴν ἀθώωση ἀρχιερέων (Στὸ ἴδιο, ἀρ. 699· τὰ χωρία στὸν κώδικα ΜΠΤ 2, φ. 257').

50. Βλ. ἐνδεικτικὰ Κ. Ν. Σάθας, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 173 (1593/1594), Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος — Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 207 (Αὐγούστος 1643), φ. 124', 333 (Νοέμβριος 1652), φ. 171'.

φωνούν με τὸν ὀρισμὸ τῆς καθαιρέσεως ὡς ποινῆς ποὺ ἐπισύρει πλήρη ἀ-
πώλεια κάθε ἱερατικῆς ἀξίας καὶ ἐξουσίας.⁵¹

Ὅπως εἶναι φυσικό, ἡ στέρηση τῆς ἀρχιεροσύνης συνεπάγεται σο-
βαρὲς συνέπειες γιὰ τοὺς ἀρχιερεῖς (οἱ ὅποιοι χάνουν μεταξὺ ἄλλων καὶ
τὴ δυνατότητα νὰ προσπορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν), ὅπως τεκμαίρεται
ἀπὸ τὴ σπουδὴ ποὺ μερικές φορές ἐπιδεικνύουν γιὰ νὰ τὴν ἀποτρέψουν·
πραγματικά, ἀρχιερεῖς οἱ ὅποιοι δὲν μποροῦν νὰ ἀντεπεξέλθουν στὶς οἰκο-
νομικὲς ὑποχρεώσεις τῆς περιφέρειάς τους συχνὰ παραιτοῦνται «οἰκειο-
θελῶς» ἀπὸ τὸ θρόνο τους, προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὴν ἀρχιεροσύνη
τους—ὅπως ἐμφατικὰ διατυπώνεται στὸ κείμενο τῶν παραιτήσεων—, ποὺ
σὲ περίπτωσι καθαιρέσεως θὰ τὴν ἔχαναν.⁵² Ἄν καὶ ἡ τακτικὴ αὕτῃ τῶν

51. Βλ. πρὸ πάνω σ. 99.

52. Βλ. ἐνδεικτικὰ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ
Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ. 369 (29 Ὀκτωβρίου 1599), 424 (πιθανῶς Σεπτέμβριος 1606),
782 (12 Ἰουλίου 1609), 1024 (21 Αὐγούστου 1639), 230 (8 Ὀκτωβρίου 1645), 594
(27 Ἰανουαρίου 1647), 282 (18 Μαρτίου 1648), 575 (15 Μαΐου 1667) καὶ Περ. Γ.
Ζερλέντης, *Ἀρχιεπίσκοποι Σαντορῆνης, 1537-1814. Παναγία τῆς Γωνιάς, τὸ κα-
θολικὸν τῆς ἐπισκοπῆς Θήρας, ποίημα ἀδῆλου ποιητοῦ*, Ἑρμούπολη 1923, σ. 18
(30 Σεπτεμβρίου 1606): «παραιτήσιν... ποιησαμένου, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι δοῦναι τὰ
ἐκκλησιαστικὰ χρέη, καὶ ὑπὸ καθαιρέσιν κινδυνεύειν, κατὰ τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν»
(Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγὴ...*, ὁ.π., ἀρ.
426). Μάλιστα, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν ἀνακοίνωσι τῆς καθαιρέσεώς του ἑνὸς ἀρχιερέως
σπεύδει νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραιτήσή του τὸ 1622· ἀναφέρει ὅτι πλήρωσε τὰ χρέη του,
παρκαλεῖ νὰ μὴν στερεθῇ τὴν ἀρχιεροσύνη του καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ παραχωρηθοῦν ἐξαρ-
χικὰ εἰσοδήματα (βλ. *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 475). Συχνὰ οἱ παραιτούμενοι ἀρχιερεῖς ζητοῦν τὰ
χρέη τῆς ἐπαρχίας τους νὰ τὰ πληρώσει ὁ διάδοχός τους στὸ θρόνο (παραδείγματα
χάρη *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 392 (28 Μαρτίου 1603), 950 (19 Ὀκτωβρίου 1639)), τὸν ὅποιο
μερικές φορές ὀρίζουν οἱ ἴδιοι: *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 1015 (4 Μαΐου 1639), 1003 (17 Ἰουνίου
1640), 558 (10 Ἰανουαρίου 1645), 618 (Νοέμβριος 1650), 707 (2 Αὐγούστου 1656),
730 (8 Ἀπριλίου 1655), ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν ἀπόδοσι τῶν ὀφειλόμενων ποσῶν.
Στὴ μελέτῃ του γιὰ τὴν παραιτήσι καὶ τὴν ἔκπτωσι τῶν ἀρχιερέων, ὁ Konstantinos
G. Pitsakis, «Démission (παραιτήσις) et “detrônement” (ἐκπτώσις) des évêques:
Une approche historique de la doctrine et de la pratique de l’Église Orthodoxe»,
Kanon 14 (1998), 43-45 καὶ, εἰδικότερα, σ. 53-54, προσφέρει μιὰ ἐνδιαφέρουσα
ὀπτικὴ γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ζητήματος: συγκεκριμένα, ὑποστηρίζει τὴν ἄποψι ὅτι
τὴν ἐποχὴ αὕτῃ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησι χρησιμοποιοῦσε συχνὰ τὴν ἀπειλὴ τῆς κα-
θαιρέσεως ὡς μέσον γιὰ νὰ ἐξαναγκάσει τοὺς ἀρχιερεῖς σὲ παραιτήσι, διότι δὲν διέθετε
ἀκόμη τὴ δυνατότητα νὰ τοὺς ἀφαιρέσει τὴν ἐπισκοπικὴ ἔδρα χωρὶς ταυτόχρονα νὰ
τοὺς στέρησι τὴν ἀρχιεροσύνη (ἡ ποινὴ τῆς ἐκπτώσεως θὰ καθιερωθεῖ πολὺ ἀργότερα,
στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 19ου αἰώνα).

ἀρχιερέων θὰ μποροῦσε νὰ ὑποδηλώνει ὅτι οἱ παραπάνω διατυπώσεις στὶς πράξεις καθαιρέσεως, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπώλεια τῆς ἀρχιεροσύνης, εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ τυπικές, ἐκπληξή, ὥστόσο, προκαλεῖ ἡ διαδικασία ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς: ἡ ἀρχιεροσύνη ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸν καθαιρεθέντα καί, παρὰ τὴ διευκρίνιση «μηδεμίαν ἀνάκλησιν ἔχων», τοῦ ἀποδίδεται ξανὰ σὲ ἓνα ἢ περισσότερα χρόνια μὲ τὴν ἄρση τῆς καθαιρέσεως καὶ τὴν ἀθώωσή του, γεγονὸς ποὺ μερικὲς φορὲς δὲν ἐμποδίζει νέους ἐπάλληλους κύκλους καθαιρέσεως καὶ ἀθώωσης τοῦ ἴδιου προσώπου.⁵³ Βρισκόμαστε προφανῶς μπροστὰ σὲ ἓνα εἶδος προσαρμογῆς τῆς καθαιρέσεως στὶς νέες, οἰκονομικοῦ χαρακτήρα ἀναγκαιότητες τῆς μεταβυζαντινῆς περιόδου, διαδικασία ποὺ φαίνεται πὼς μετρίασε στὴν πράξη τὴν αὐστηρότητα ἢ ὅποια χαρακτηρίζε παλαιότερα τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ ποινὴ καὶ τὴν κατέστησε πιὸ συμβατὴ μὲ τὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ σύστημα ἀξιῶν.⁵⁴

Μὲ ἐφόδιο τὴν παραπάνω περιδιάβαση στὶς δαιδαλώδεις ἀτραποὺς τῶν οἰκονομικῶν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Ἄλωση (κυρίως ἀπὸ τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 16ου ὡς τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα) καὶ τῶν «στοχαστικῶν προσαρμογῶν» τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου τῆς καθαιρέσεως, ἃς ἐπιστρέψουμε στὴν ἀρχικὴ ἀφορμὴ της, δηλαδὴ τὴ χρονολόγηση τοῦ γράμματος τοῦ Ἱερεμίας Β΄. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ὁ Ἱερεμίας καλεῖ

53. Βλ. ἐνδεικτικὰ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγή...*, ὅ.π., ἀρ. 379 (29 Μαΐου 1602) καὶ 406 (Ἰανουάριος 1605)· 378 (28 Μαΐου 1602) καὶ 412 (Ἰούλιος 1605)· 833 (Μάιος 1616)· 908 (Δεκέμβριος 1626)· 957 (Φεβρουάριος 1631) καὶ 972 (Μάρτιος 1635)· 1006 (1638) καὶ 1032 (30 Νοεμβρίου 1639)· 207 (Αὐγούστος 1643) καὶ 637 (Ἰούλιος 1651)· 292 (Αὐγούστος 1645), 293 (πιθανῶς 1645) καὶ 263 (1647)· 343 (1653)· 182 (Ὀκτώβριος 1654) καὶ 548 (Νοέμβριος 1655). Ἄς σημειωθεῖ πὼς ἀρχιερέας ποὺ καθαιρέθηκε τὸν Μάιο τοῦ 1630 γιὰ αἰτία ἀδελή, στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ ἴδιου ἔτους, δηλαδὴ σὲ ἓνα μόλις μήνα, ἐξελέγη μητροπολίτης σὲ ἄλλη ἔδρα (βλ. *Στὸ ἴδιο*, ἀρ. 868 (Μάιος 1630), 870 (8 Ἰουνίου 1630) καὶ 871 (10 Ἰουνίου 1630))! Πβ. γιὰ τὸ ἴδιο θέμα Konstantinos G. Pitsakis, «Démission (παράτησις)...», ὅ.π., σ. 54 καὶ Ὁ ἴδιος, «Οἱ μεταβυζαντινοὶ “τρισπίσκοποι” (Μὲ ἀφορμὴ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σάμου Ἀνθίμου: 1648)», *Ἡ Σάμος ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ χρόνια μέχρι σήμερα*, Πρακτικὰ Συνεδρίου, 28-30 Ἀπριλίου 1995, Σάμος, τ. 1, Ἀθήνα 1998, σ. 237-238.

54. Πβ. τὸ φαινόμενο καὶ τοὺς μηχανισμοὺς τῆς προσαρμογῆς μιᾶς ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς, ἐκείνης τοῦ ἀφορισμοῦ, στὶς νέες συνθήκες ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἐπέκταση τῶν δικαιοδοτικῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Ἄλωση, στὴ διεξοδικὴ μελέτη τοῦ Παναγιώτη Δ. Μιχαηλάρη, *Ἀφορισμός...*, ὅ.π.

τοὺς ἀρχιερεῖς νὰ ἔχουν μαζί τους καὶ τὰ χαράτζια (τὸ ποσὸ δηλαδή τοῦ ἐτήσιου τέλους ποὺ τοὺς ἀναλογεῖ) τῆς ἡ' ἰνδικτιῶνος. Ἀπὸ τὶς τρεῖς πατριαρχίες τοῦ Ἱερεμίας, ἡ ἡ' ἰνδικτιῶνα συμπίπτει ἢ μὲ τὴν περίοδο Σεπτέμβριος 1579-τέλη Αὐγούστου 1580 ἢ μὲ τὴν περίοδο Σεπτέμβριος 1594-τέλη Αὐγούστου 1595. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι στὰ μέσα Νοεμβρίου τοῦ 1579 συνέβη μιὰ ἀνατροπὴ στὸ Πατριαρχεῖο: στὸν πατριαρχικὸ θρόνο ἀνῆλθε ὁ Μητροφάνης Γ' καὶ παρέμεινε ὡς τὶς 9 Αὐγούστου τοῦ 1580, ὁπότε τὸν διαδέχθηκε καὶ πάλι ὁ Ἱερεμίας. Θὰ εἶχε λοιπὸν ὁ Ἱερεμίας κάθε λόγο, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του τὸν Αὐγούστου τοῦ 1580, νὰ συγκαλέσει μιὰ σύνοδο γιὰ τὴν τακτοποίηση τῶν οἰκονομικῶν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ὅμως αὐτὴ ἡ ὑπόθεση δὲν φαίνεται νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἐσωτερικὰ τεκμήρια τὰ ὁποῖα ἐντοπίζονται στὸ κείμενο τοῦ πιττακίου:

α' Ἡ πληροφορία γιὰ τὴν παρουσία τοῦ πατριάρχῃ στὴν Οὐγγροβλαχία ἐνδεχομένως παρέχει ἓνα πρῶτο σαφὲς χρονολογικὸ στίγμα, καθὼς εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἱερεμίας βρισκόταν στὴ Βλαχία περίπου κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1591 μέχρι τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1592,⁵⁵ ἐνῶ δὲν σώζεται σχετικὴ μαρτυρία γιὰ τὴν πρὶν ἀπὸ τὰ ἔτη 1579/1580 περίοδο.

β' Ἡ ἀναφορὰ σὲ σύνοδο ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ πατριάρχῃ, μὲ στόχο τὴν τακτοποίηση τῶν οἰκονομικῶν, καὶ στὸν συνοδικὸ τόμο ποὺ ἐξέδωσε, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο θὰ συνερχόταν νέα σύνοδος στὴν Κωνσταντινούπολη σὲ ἓνα χρόνο.

Πιθανότατα πρόκειται γιὰ τὴν σύνοδο τοῦ 1593, ἔστω κι ἂν δὲν χρησιμοποιοῦνται οἱ γνωστοὶ ἐπιθετικοὶ προσδιορισμοὶ «ὕπερτελής», «μεγάλῃ» κτλ., ἢ ὁποῖα καὶ ὅρισε μετὰξὺ ἄλλων μὲ συνοδικὸ τόμο νὰ συγκαλεῖται κάθε χρόνο μεγάλη σύνοδος μετὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα στὴν Κωνσταντινούπολη.⁵⁶

55. Βλ. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Πατριαρχικὰ γράμματα...», ὁ.π., σ. 149, σημ. 4.

56. Ἡ ρύθμιση αὐτὴ περιλαμβάνεται στὶς ἀποφάσεις ποὺ ἀναγράφονται στὴ συνοδικὴ πράξις τοῦ Μαΐου 1593 (βλ. πρὶν πάνω σημ. 6), Γεννάδιος Μ. Ἀραμπατζόγλου, *Φωτίειος...*, Μέρος Πρῶτον, ὁ.π., σ. 131-132, ἢ ὁποῖα ἔχει ἀναμφισβήτητα τὸ κύρος συνοδικοῦ τόμου, ἔστω κι ἂν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς δὲν περιέχεται στὸ κείμενο («τόμος» ἐξάλλου τὴν χαρακτηρίζει σὲ γράμμα τοῦ ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεοφάνης Καρύκης, τὸ ὁποῖο πιθανῶς ἐκδόθηκε μετὰξὺ Ἰουλίου καὶ Δεκεμβρίου 1596, ὅταν ἦταν τοποτηρητὴς τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου· βλ. ἐκδοση ἀπὸ Κ. Ν. Σάθα, *Βιογραφικὸν σχεδιάσμα...*, ὁ.π., σ. 202-204, εἰδικότερα σ. 202-203).

Ἀλλὰ καὶ ἡ διάχυτη στὸ γράμμα ἀγωνία γιὰ τὴ ρύθμιση τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου –ποὺ οὔτε ἡ σύνοδος τοῦ 1593 κατὰφερε νὰ πραγματοποιήσῃ, ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια– δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἀσφαλὲς ἐσωτερικὸ τεκμήριο γιὰ τὴ χρονολόγησή του· μπαίνει, λοιπόν, στὸ μικροσκόπιο ἡ ἐπίμαχη ἀπειλὴ ποὺ ἀπευθύνει ὁ Ἱερεμίας σὲ ὅποιον ἀρχιερέα σταθεῖ ἀπείθαρχος: «τῇ εὐλόγῳ καθαιρέσει παιδευθήσεται». Εἶδαμε βέβαια παραπάνω πὼς ἡ ἀπειλὴ τῆς καθαιρέσεως ἐμφανίζεται ρητὰ γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη θεσμοθέτηση τοῦ 1593, σὲ γράμματα τοῦ Ἱερεμίου Β΄ τὸ 1589/1590 καὶ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1590, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς διατύπωση: «ποινῇ καὶ ἐξώσει τῆς τιμῆς καὶ τοῦ θρόνου». Θὰ μπορούσε ἄραγε μιὰ τέτοια ἀπειλὴ νὰ χρονολογεῖται ἀκόμα νωρίτερα, πὶο κοντὰ στὰ ἔτη 1579/1580;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι μᾶλλον ἀρνητικὴ, γιὰ δύο λόγους: ἀφενὸς διότι ἡ ραγδαία ἐπιδεινωση τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου, ποὺ –ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε– ἐπέτρεψε τὴν ἄρση τῶν ἀναστολῶν σχετικὰ μὲ τὴ χρῆση τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, σημειώθηκε μετὰ τὸ 1580.⁵⁷ Ἀφετέρου διότι ἡ ἔκφραση ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται στὸ ἀχρονολόγητο γράμμα ἀποτυπώνει μὲ μεγαλύτερη ἐνέργεια τὸ κλίμα καὶ τὴν ὁρολογία ποὺ διαμορφώνεται στὰ πατριαρχικὰ γράμματα μετὰ τὴ σύνοδο τοῦ 1593 παρὰ στὰ προγενέστερα.

Πιθανολογῶ λοιπόν ὅτι τὸ γράμμα τοῦ Ἱερεμίου πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ γύρω στὸ φθινόπωρο τοῦ 1594, καὶ ὅτι ἡ ἐξαγγελλόμενη σύνοδος τῆς Θεσσαλονίκης (ἡ ὁποία δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν τελικὰ πραγματοποιήθηκε) προγραμματιζόταν γιὰ τὸν Μάιο τοῦ 1595, ὁπότε οἱ ἀρχιερεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ καταβάλουν τὰ χαράτζια τῆς –τρέχουσας τότε– ἡ' ἰνδικτιῶνος.⁵⁸

57. Βλ. πὶο πάνω σημ. 22.

58. Τὸ νωρίτερο ποὺ μπορούσε ὁ πατριάρχης νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς τὸ χαράτζι τῆς ἡ' ἰνδικτιῶνος ἦταν συνήθως κατὰ τὴ διάρκεια της, καὶ ὅχι πρὶν. Παραδείγματός χάρη, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1576, ποὺ συμπίπτει μὲ τὴν ἰνδικτιῶνα ε', ὁ Ἱερεμίας στέλνει ἐξάρχους γιὰ νὰ συγκεντρώσουν τὰ «αὐθεντικὰ χαράτζια καὶ τὰ ἄλλα δικαιώματα ἡμῶν» σύμφωνα μὲ τὸ πατριαρχικὸ κατὰστιχο τῆς δ' καὶ ε' ἰνδικτιῶνος (βλ. É. Legrand, *Notice biographique sur Jean et Théodosie Zygomalas*, Παρίσι 1889, σ. 185). Ἐξάλλου, ἂν ὑποθέταμε πὼς ἡ ἐξαγγελλόμενη σύνοδος προγραμματιζόταν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζ' ἰνδικτιῶνος γιὰ τὸν Μάιο τοῦ 1594, τὸ ἀχρονολόγητο γράμμα θὰ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθεῖ ἄρκετὰ κοντὰ χρονικὰ στὴ σύνοδο τοῦ 1593, πράγμα ποὺ δὲν προκύπτει ἀπὸ τὴν ἔκφραση: «οὗ γενομένου, τινὲς ἐξ ὑμῶν τῶ τότε οὐκ ἀνῆλθον». Πβ. τέλος Παρασκευᾶς Κονόρτας, «Ἡ ὀθωμανικὴ κρίση...», ὁ.π., σ. 72 σημ.

Τέσσερα μόλις χρόνια μετά την ύπερτελή σύνοδο τοῦ 1593, τὸ 1597, τὰ οἰκονομικὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας δὲν ἐπιτρέπουν ὄχι μόνο τὴν καταβολὴ τοῦ ἐτήσιου φόρου στὸ σουλτάνο, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν παρασκευὴ τοῦ ἁγίου μύρου· οἱ ἀρχιερεῖς «ἀμελῶς καὶ ψυχρῶς... περιπατοῦσι» καὶ ὁ τότε τοποτηρητῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγὰς βρίσκεται σὲ ἀπόγνωση.⁵⁹ Προφανῶς, ἡ ἐπίσημη θεσμοθέτηση τοῦ νέου λόγου καθάρσεως δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ ἀνατρέψει τὸ ζοφερὸ σκηνικὸ ποὺ δημιουργήθηκε στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνα, ὄχι μόνο βραχυπρόθεσμα ἀλλὰ οὔτε στὶς δεκαετίες ποὺ ἀκολούθησαν, παρὰ τὴν εὐρεία ἐφαρμογὴ του· ἡ δὲ «τελεία διόρθωσις» τῶν οἰκονομικῶν, διακαῆς πόθος τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ὅπως εἶδαμε ἀλλὰ καὶ τῶν διαδόχων του, θὰ παραμείνει γιὰ πολὺ ἀκόμα ἓνα ζητούμενο.

ΓΙΩΡΓΗ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

173 καὶ Ὁ ἴδιος, «Les contributions ecclésiastiques...», ὁ.π., σ. 242 σημ. 102, ὁ ὁποῖος χρονολογεῖ—ἐμμεσα—τὸ γράμμα γενικὰ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1590-1595.

59. «... οὐδὲ τὸ χαράτzion τῆς βασιλείας ἔχομεν δοῦναι... εὐρισκόμεθα εἰς πολλὴν ἀθυμίαν, μάλιστα δὲ οὐδὲ ἅγιον μύρον ἔχει ἡ Ἐκκλησία, καὶ χρειὰ καὶ περὶ τούτου πολλῆς δαπάνης. Ἐγὼ δὲ τρεῖς ἡδὴ μῆνας κρατῶν τὴν Ἐκκλησίαν οὕτω εἶδα τὴν πρέπουσαν βοήθειαν παρ' οὐδενός· ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἀμελῶς καὶ ψυχρῶς (ὡς οἶδας) περιπατοῦσι, μάλιστα ἐπειδὴ γνωρίζουσιν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐμβάλλομεν εἰς δεσμὰ καὶ φυλακὰς. Διὰ ταῦτα πάντα βούλομαι ὁ ταλαίπωρος ἀναχωρῆσαι... χρήματα δὲ οὐκ ἔχω... οὐδὲ δύναμαι, οὐδὲ θέλω πωλεῖν τὰ τοῦ Χριστοῦ μυστήρια καὶ λαμβάνειν χρήματα... χαλεπὰ τὰ πάντα»: ἔτσι περιγράφει ὁ Μελέτιος Πηγὰς σὲ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴς 16 Ἰουνίου τοῦ 1597 πρὸς τὸν ἄρχοντα Δημήτριο Παλαιολόγο τὸ ἀδιέξοδο ποὺ βιώνει ὡς τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (βλ. ἔκδοση τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸν Α. Παπαδόπουλο—Κεραμέα, «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Μέρος Πρῶτον περιλαμβάνον ἐπιστολὰς λογίων ἀνδρῶν τῆς ις καὶ ιζ ἑκατονταετηρίδος», Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος 17 (1882-1883), 75· ἂς σημειωθεῖ ὅτι χρειάστηκε νὰ περάσει ἓνας περίπου χρόνος μέχρι νὰ καταφέρει τελικὰ ὁ Μελέτιος Πηγὰς, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1598, νὰ καθαρῇ τὸ ἅγιον μύρον στὴν Κωνσταντινούπολη, βλ. Παῦλος Μενεβίσογλου, μητρ. Σουηδίας καὶ πάσης Σκανδιναβίας, *Μελετήματα περὶ ἁγίου Μύρου*, Ἀθήνα 1999, σ. 29-30).

Résumé

UN MOTIF NOUVEAU DE DÉPOSITION
INTRODUIT EN 1593

Le point de départ de cet article est la tentative de datation d'un acte patriarcal émis par le patriarche de Constantinople Jérémie II (1572-1579, 1580-1584, 1587-1595). Par cet acte, le patriarche convoque un synode à Salonique, où les évêques de l'Ouest et du Péloponnèse doivent se rendre et payer leurs contributions ecclésiastiques, faute de quoi ils seront déposés.

On montre que l'inconséquence fiscale des évêques envers le Patriarcat œcuménique fut introduite pour la première fois comme motif de déposition par un «tome synodal» émis pendant le synode plénier de Constantinople de 1593.

Ensuite, on examine les raisons qui rendirent cette mesure nécessaire pour l'autorité ecclésiastique, ainsi que sa portée et la procédure d'adaptation de la peine ultime de déposition des évêques aux exigences nouvelles de la période postbyzantine.

Enfin, on soutient que l'acte patriarcal de Jérémie II date de l'automne 1594.

JULIE EVANGELOU